

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
45**

**CENA
30 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

V ŠEJN

lepotica vodi igru

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

LEPOTICA VODI IGRU

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 45

Glavni i odgovorni urednik:

Svetožar TOMIĆ

Urednik:

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

OVER THE NORTHE

TO THE SONTN

Recenzija:

Tomislav KETIG

Prevod i adaptacija:

Tomislav KETIG

Lektor:

Zorka ĆIRIĆ

Tehnički urednik:

Ferenc BARAT

Naslovna strana:

Ferenc BARAT

Korektori:

Julijana KARDOS

Agota VIRAG-BOGNAR

Štampa: 4. II 1983.

Tržište: 16. II 1983.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad. Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ.
Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — OVER THE
NORTHE TO THE SONTN. Copyright: 1976. by Towe Publications
INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje nauku i kulturu SAP Vojvodine broj
413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Lilo je kao iz kabla. Iako je još bio dan u kućama su već gorele svetiljke. Šejn se zaustavi pred kućom trgovca stokom i sjaha. Pošto je udario zvekirom o vrata, otresao je vodu s teškog kišnog mantila.

Trgovac stokom otvori i iznenađeno odmeri Zapadnjaka.

— Ovaj put novac za vas — zabrunđa Šejn mrzovoljno. — To nije ništa novo za vas, zar ne?

Pustio je domaćina da stoji i skinuo sa konja sandučić, koji je bio čvrsto vezao iza sedla, uz svoj prtljag. Poneo ga je u kuću. Trgovac stokom je išao napred i uveo ga u dnevnu sobu. Tamo Zapadnjak postavi sandučić na sto.

— Bilo bi bolje da taj sandučić odnesete u banku — reče Šejn. — Ako hoćete, odneću vam ga ja tamo.

Trgovac stokom ga je gledao kao da ima duha pred sobom.

— Zašto zurite tako u mene? — upita Šejn.

— Čudim se da ste uspeli da prođete s novcem. Vi ste znači novi poštanski jahač, zar ne?

— Ko bih inače mogao da budem?

— Niste možda iz maršalske kancelarije ili odnekud drugde?

— Ja jašem za poštu već godinama — uveravao ga je Zapadnjak.

— Ali, ja sasvim imam poverenja u vas mladi čoveče! Međutim, ja sam se zbog tih prepada obratio jednom mom starom poznaniku u Vašingtonu. Jednom zaslužnom generalu, znate.

Sada je Šejn znao otkud vetar duva i zašto je dobio nalog od Sedme brigade da se zaposli kao poštanski kurir na konju kako bi mogao da rasvetli prepade koji su se ovde događali. Bilo je reč o jednoj velikoj bandi koju je trebalo da uništi. Ali, do sada on još nije bio napadnut. Imao je samo nekoliko puta osećaj da ga posmatraju.

— Morate mi potpisati, mister Banistere! — Šejn mu pruži blok i olovku.

Trgovac stokom potpisa.

— Ja sam zaista razočaran — reče. — Bio sam čvrsto ubeđen da će se moj poznanik, taj general, postarati da nam se ovamo pošalje jedan rendžer ili maršal... Jesu li vas upozorili, mladi čoveče?

— To se samo po sebi razume! Ali, nemojte mi stalno govoriti „mladi čoveče”. Moje ime je Šejn.

— Banister! — predstavi se trgovac stokom.

— Piše ovde!

— Ne mogu da shvatim da jašete sami. — Posmatrao je sa nedoumicom visokog Zapadnjaka. — Vi sasvim sigurno ne znate šta se ovde zapravo događa. Popričajte malo sa šerifom, i tražite sebi pratioca. Jeste li već nekad čuli za Vinca Šermana?

— Čuo jesam, ali ga ne poznajem. Đavo će ga znati da li on uopšte postoji. — Šejn krenu ka vratima. — Ja moram dalje. Konj mi stoji na kiši. Odnosite novac u banku.

Oprostio se od domaćina i izašao na ulicu. On je snažnim tempom gonio svog mrkova da bi nekoliko časova ranije stigao ovamo. Ali, razlog za to nije ni u kom slučaju bila kiša. Šejnov razlog sedeo je u jednoj od krčmi i čežnjivo čekao na njega. Radilo se o jednoj lepoj meleskinji koju je još prvog dana boravka ovde bio upoznao.

Sa konjem na uzdi krenuo je nazad glavnom ulicom kroz kišu. Upravo kada je hteo da veže mrkova za prečku, pojavi se ona iz krčme. Strah je izobličio njene lepe crte lica.

Za njom se pojavio krupan tip divljeg izgleda, koji je hteo da je zaustavi. Ali, kada je ugledao Šejna, trže se odmah nazad i zatvori za sobom vrata krčme.

Meleskinja se obisnu Zapadnjaku oko vrata i poljubi ga. To što je on bio skroz mokar nije joj uopšte smetalo.

— Šta se to dogodilo? — upita je Zapadnjak. — Ko je bio taj tip?

— Pojma nemam. Nekoliko stranaca sedi za šankom. Stalno su me uznemiravali.

Šejn je odgurnu u stranu.

— Onda ću prozračiti tu stračaru! — reče. — Sačekaj trenutak.

— Ne! — povika devojka uplašeno i čvrsto ga steže. — Ti momci su opasni.

— Upravo zato! Sutra bi možda ponovo došli!

— Stani! Ne idi! Molim te. Hajde da odjašemo kući.

Na ovaj poziv je Šejn čekao već danima. Ona je stanovala izvan grada u jednoj maloj rančerskoj kući. Pošao je s njom u

dvorište krčme, izvukao iz štale njenog konja i osedlao ga. Minut kasnije jahali su iz grada. Kiša je bila prestala. Tamni oblaci postadoše svetliji.

Šejn se radovao večeri. Da će on bez pauze obavljati svoju dužnost to nisu očekivali sigurno ni oni momci u Vašingtonu.

II

Mala meleskinja se pribila još čvršće uz Šejna. Ali, sva strast je bila iščezla. Sada je ponovo strah zavladao njome.

U tami je tražila Zapadnjakov pogled.

— To su oni ljudi iz krčme! — prošaputala je uplašeno. — Oni ne znaju da kod mene ima nekog.

— To nam je svejedno! — procedi Šejn ljutito zbog tog uznemiravanja, ustade iz kreveta i poseže za revolverom.

Onda prasnu ponovo. Ovaj put je neko bacio kamen u vrata kućice.

— Šejne, ti, pseto! — pretio je zvonki glas. — Izlazi! Mi znamo da si tu. Izlazi ili ćemo te mi izvući!

Zapadnjak razvuče lice od iznenađenja. Ova poseta učinjena je dakle njemu, a ne maloj meleskinji. Pogledao je ka krevetu, navlačeći pri tom pantalone i čizme. Postalo je neobično hladno. U krevetu se to nije moglo osetiti.

— Ne idi! — prošaputa meleskinja. — Ti tipovi hoće da te smaknu. A kada budu tebe ubili, smaknuće zatim i mene.

— Priberi se, mala — tešio je Zapadnjak. — Od tebe oni ne žele ništa. Ali, zato se ipak skloni da te ne vide. Podvuci se pod krevet, da ne bi mogli da te pogode.

— Šejne! — odjeknu ponovo onaj glas spolja. — Brojaćemo do tri, a onda ćemo izvaliti vrata!

Iza zapadnjaka začu se škripanje. Lepa meleskinja napustila je krevet.

— Jedan! — grmnu onaj tip spolja.

Šejn nije poznavao taj glas i pitao se šta ti pasji sinovi žele od njega. Polako je kliznuo napred i povukao zaštitnu rezu, a onda naglo povukao vrata koja su se skroz otvorila.

Sagnut, zastao je oklevajući sa revolverom u ispruženoj ruci. Hladan vazduh prodro je unutra. Noć je bila crna kao ka-tran. Mogao je da se razazna samo krov šupe na imanju i krošnje drveća okolo. Zvezde su svetlucale na nebu. Daleko, u gra-

du, manevrisao je voz. Začulo se zviždanje lokomotive i vagoni su udarili jedni o druge.

Šejn kliznu preko praga. Ali, ni napolju nije ugledao nikakvu metu. Pošao je nekoliko koraka dalje, i pri tome stao na jedan od kamenova koji su posetioči bili bacili u vrata.

— Ja sam ovde, a sada se vi pokažite! — povikao je.

Zapadnjak je već time načinio grešku što je pošao bar jedan korak previše napred. Jedan od napadača čučao je na krovu, tačno iznad vrata. Jedan krupan i težak muškarac. On skoči i pade tačno na Zapadnjaka. Obojica tresnuše o tlo i Šejn zadobi snažan udarac po glavi od koga nije izgubio svest, ali mu se pred očima zamaglilo.

Prilike se sjuriše ka njemu. Nije mogao tačno da utvrdi koliko ih je bilo. Ljudi su skakali oko njega i udarali ga. Odmakli su se tek kad su ga potpuno savladali. Dvojica napadača omoćашe mu konopcem ruke, prebacivši kraj lasa preko krovne grede i povukoše snažno laso, tako da je Šejn, sa rukama iznad glave, stajao istegnut. Tako nije morao niko da ga drži, a i inače, on je bio sav isprebijan. Kraj konopca su vezali oko jedne alke, koja je bila zabijena u daščani zid.

Jedna svetiljka je gorela. Šejn još nije uspeo da vidi napadače. Sem jednog: Vinca Šermana! I odmah je znao šta ti tipovi žele od njega. Vince Šerman uze svetiljku u ruke i osvetli Zapadnjakovo lice.

Šerman je bio krupan i snažan muškarac sa licem profesionalnog boksera. Imao je ogromne uši, a nos mu je kao krompir stršao na licu.

— Vi ovde samo traćite vreme! — dahtao je Šejn. — Ja sam se već davno u gradu raskvitao. Ja nemam više ni centa. Ja sam još juče došao.

Vince Šerman spusti svetiljku. Od razočarenja lice mu je postalo još šire nego što je inače bilo. Hteo je nešto da kaže, ali je pogledao ka vratima. Iz kuće su se čuli zvuci koji su jasno odavali da je jedan od njegovih ljudi navaljivao na malu meleskinju.

— Prokletstvo! — povika Šerman ljutitim glasom. — Ko je to? Ostavi ženu na miru ili ću ti namestiti rebra! Drolja ima dovoljno. Moraš li baš sada ovu da vijaš?

U kući je odmah nastala tišina. Posle izvesnog vremena začuli su se koraci. Čovek se pojavio na sceni. Dahtao je uzbuđeno.

— Mislio sam da joj to ne bi moglo škoditi, Vince. Toj sorti nikada nije dosta.

— Zaveži! — odseče Vince Šerman. — Ili ću te svojski odalimiti. Meleskinja! To je samo za onakve kao što je on — pri tom pokaza na Šejna. — Od svojih ljudi to nisam očekivao.

— Kada obavim posao kod tebe, mogu li ponovo da uđem u kuću? — upita čovek narogušeno.

Vince Šerman je izgledao kao da će da eksplodira. U jednom skoku našao se na vratima i odalamio svog čoveka tako da se ovaj prosto srušio nazad u kuću. Šejn je bio iznenađen, jer je taj tip bio slične građe kao i Šerman.

Vince Šerman protrlja zglavke na šaci.

— Eto, sada si unutra! Iako drukčije nego što si ti to sebi predstavljao. Ali, tvoj posao je ionako završen, ti, kopile.

Okrenuo se, tragajući pogledom, dok nije otkrio svog predvodnika.

— Roje, ako mi još jednom dovedeš takvu jednu zamlatu, obesiću i tebe zajedno s njim i to na istom konopcu!

Na koščatom licu predvodnika nije se pomerio nijedan mišić i Šerman koji ionako nije računao s otporom, okrete se ponovo ka Zapadnjaku.

— Žesiš li još jednu obradu, ti, pseto?

— Ja sam rekao istinu! — objasni Šejn.

Vince Šerman ga udari. Šejn nije mogao da se izmakne. Nije mogao ni nogama da miče. Konačno ga se bandit okanuo i odmakao se.

— Pretražite krovinjaru! — naredi on svojim ljudima.

Šejn je bio sav omamljen. Kada je ponovo došao k sebi, napadači su već bili iščezli u noći. Ubrzo zatim, začuo je topot kopita koji se naglo udaljavao ka gradu.

Meleskinja izađe iz kuće s nožem u ruci. Pred Šejnom uspravila se na prste. Ipak, bila je premala da bi mogla nožem da dosegne do njegovih ruku. Zbog toga, ona preseče kraj lasa na alki, i Zapadnjak tresnu o tlo. Devojka pade kraj njega na kolena i opipa mu lice.

— Gospode! — uzdahnula je. — Šta su učinili s tobom.

Onda se uplašeno okrenula ka vratima. Šejn podiže glavu. Čovek koga je Vince Šerman bio oborio izašao je, klateći se, iz kuće i osvrtao se tražeći.

Meleskinja skoči. Onda je ovaj otkri.

— Tamo si ti, dakle, ptičice! — promrmljao je, još uvek

omamljen od udaraca Vincea Šermana. Ispružio je ruke i nag-
nuo se ka njoj.

Ona se saže i baci nož ka njemu. I pogodila ga je! On sta-
de usred pokreta i zablenu se u devojku.

— Ti, prokleta veštice! — zaječa i ispruži se licem prema
zemlji.

Šejn se prosto sledio. Meleskinja ponovo klonu kraj njega
na tlo i priljubi se dršćući uz visokog Zapadnjaka.

— Pomozi mi da ustanem! — dahtao je Šejn. — Moram u
grad. Odmah!

III

Zvižduk jedne lokomotive koja je manevrisala dopirao je
od stanice ovamo, a odjeci su se odbijali od obližnjih brežuljaka
na kojima je ležala blistava mesečina. Beli oblaci pare i svet-
leće varnice dizali su se iznad krovova kuća glavne ulice ka
tamnom noćnom nebu. Grad je spavao. Negde daleko napolju,
u pustoši, zavijao je vuk. Njegova dvonoga braća koja su bila
ujahala u grad, ćutala su kao zalivena.

Jedna prilika ukaza se pred zgradom pošte. Videla se zap-
ravo samo nejasna senka. Koraci su odavali da se čovek žurio.

Vince Šerman suzi oči i zagleda se u mrak, držeći ruku na
dršci revolvera.

Bio je to Roj Temper, njegov predvodnik i najpoverljiviji
čovek. Šerman iskorači iz senke pekare da bi Roj Temper mo-
gao da ga vidi, pa da promeni pravac kretanja i da mu pride.

— Posmatrali smo trgovca stokom — izvesti Roj gazdu. —
Kroz pukotinu u šalonu. Brojao je neviđeni novac. Šejn nam je
izgleda rekao istinu.

— Je li to kopile od trgovca stokom samo?

— Šerif je upravo bio ušao k njemu. Cenim da se neće du-
go zadržati tamo.

Vince Šerman opsova.

— Šerif i trgovac stokom su stari prijatelji. To može pot-
rajati.

— Smaknimo onda i šerifa zajedno s njim! — prasnu vi-
soki, košćati muškarac. — Onda nećemo tako brzo imati nijed-
nog gonioca na našem tragu. Jer, ko bi u tom slučaju okupio
poteru?

— Dobro! Saopšti ostalima odluku. I još nešto, ozbiljno da te pitam! Hoćeš li zaista Lizu da povedeš sa sobom?

— Liza nije nikakva meleskinja! — obrecnu se Roj Temper.

— Gomila muškaraca i jedna jedina žena! — zareža Vince Šerman. — Meni se tako nešto ne sviđa. Posebno ne kada se među njima bude nalazio i pun džak novca. To samo može doneti nemir.

— Vince, o tome smo se ipak dogovorili! — preseće ga Roj Temper razljućeno. — Zato se rađe držimo tog dogovora.

— Marim ja! — zabrunda Vince Šerman zlovoljno. — Ali, ne umišljaj sebi da ću je ja za vreme jahanja štititi zbog tebe. Ako ostali ispruže šape k njoj, moraćeš sam da smisliš šta ćeš da učiniš.

— Saopštiću joj tvoju odluku, da može da se pripremi na sve — odvrati predvodnik uvređeno. Roj Temper je bio kockar, ali, to se na njemu nije videlo. Izgledao je kao pravi stočar. Samo je Vince Šerman znao da je on nekada bio profesionalni igrač.

— Ne oteži samo! — progunda Vince Šerman za njim. — Ne možemo da čekamo. Ionako nam gori pod noktima.

Roj Temper je žurio. Kretao se pod nastrešnicom trčecim korakom. Osmehnuo se s olakšanjem kada je ušao u hotel i ugledao Lizu potpuno spakovanu kako silazi niz stepenice.

— Imate li novac? — upitala ga je napregnuto i zabrinuto u isto vreme. — Je li sve prošlo glatko?

Još uvek zadihao, osvrte se on ka Vinceu, uze pakete i pođe ka zadnjim vratima.

— Dođi! — obrati se ženi. — Nemamo mnogo vremena.

Lepa i visoka žena pođe za njim.

— Gospode! Šta se dogodilo? — zapita ga u dvorištu.

— U tome i jeste stvar! Baš ništa! Ponašali smo se kao čorave kokoši i pri svemu tome je Vince, taj uspaljenko, bio najčoravija kokoš.

Ušli su u štalu. Jedna svetiljka bacala je prigušenu svetlost na red boksova. Roj Temper počeo odmah da sedla konja za Lizu.

— Pa, pričaj već jednom! — bila je nestrpljiva žena.

— Novac se nalazi usred grada — mrmljao je Roj Temper. — Ali, mi ćemo ga sada odmah uzeti. Ukoliko budemo imali sreće, biće to prava dečja igra.

— Kako to misliš? — upita ga žena dok je u njoj rastao nemir.

— Šerif od pre nekoliko minuta sedi u kući trgovca stokom.

— Za ime boga! — uzdahnu Liza užasnuto. — Ti si rekao da neće biti nikakve pucnjave, a pre svega, nikakvih mrtvaca.

— I neće biti!

— Ali šerif! — podseti ga ona.

Roj Temper joj spusti ruku na rame.

— Kada ja budem šerifu stavio svoj „kolt” pod nos, neće on reći ni „a”! Razumeš? Neću morati nijednom da pritisnem obarač. Tako će to ići.

On izvede konja iz boksa i veza prtljag iza sedla. Liza se ujede za usnu. Njeno lepo lice se trzalo. Imala je crnu kosu i zelene oči. Kada se osmehivala na oba obraza pojavljivale su joj se jamice. Ali, sada se one, naravno, nisu videle.

— Hajde da odjašemo odavde! — tražila je.

Roj Temper se nasmeja.

— Ja sam već osedlao.

— Mislila sam: mi sami. Samo ti i ja!

— A od čega ćemo živeti? — odseče on ljutito. — Ne! Neću sada valjda da se odrekнем svog dela u onome u čemu sam sva do sada sarađivao... Daj, sredi se, već jednom! Šta je to iznenada s tobom?

— Strah me je!

Pogledao je.

— Zašto, do đavola? Hajde, uzmi konačno svog konja i odjaši do Flambarda. Čekaj tamo. Kada budemo prolazili tuda, jednostavno nam se priključi. Zbog čega te je strah?

— Ne znam! Nemam nikakav dobar predosećaj! — uveravala ga je.

— E, sada je dosta budalaština! — preseče je on grubo i utisnu joj uzde mrkova u šake. — Kreći! Hajde, jer ja moram ka ostalima. Čekaj me na ranču. Ovo neće trajati dugo, shvaćaš?

Klimnula je glavom i izvela konja iz štale. Roj Temper pođe za njom i zatvori vrata. Dok je ona vodila konja preko dvorišta, udaljio se on na drugu stranu, koraknuo na ulicu, obazro se desno i levo i potrčao zatim nazad ka Vincu Šermanu.

Džon Delbert pojavi se tamo u istom trenutku.

— Sve je mirno! — izvesti grmalj. — Zašto još čekamo?

Vince Šerman prevuče šakom preko lica. Roj Temper se nasmešio podrugljivo. Vince je bio nervozan. Neuspeh na

onom osamljenom ranču grizao ga je kao kiselina. Još jednom ne bi očividno želeo da to doživi. I ne samo on!

— Sedi li šerif još u toj kući? — upita Šerman.

— Da — potvrdi Džon, plavokosi grmalj sa dosta slame u glavi. — Ali, to nas ipak neće zadržati.

— Sačekaćemo još nekoliko minuta! — odluči Vince Šerman. — Možda će ipak još otići od trgovca.

— A Šejn? — upita Džon Delbert. — Zar se ne bojiš da bi on u međuvremenu mogao da stigne u grad i da digne opštu zabunu?

— Šejn! — procedi Vince Šerman prezrivo. — Taj će danas i sutra nepomično još da leži. A sigurno još i prekosutra. Od njega ne treba uopšte da se plašimo. On je dobio svoje.

Da li je on bio siguran u to? Možda ipak i sam nije verovao u to što govori, jer se još jednom oprezno osvrnuo i desno i levo, i tek onda krenuo, uzevši „kolt” u ruku.

Džon Delbert i Roj Temper su ga pratili. Išao je direktno ka kući trgovca stokom. Na pola puta, priključiše im se i ostali. Pred kućom se još jednom brzo podeliše. Vince Šerman udari zvekirom o vrata.

Trgovac stokom otvori i bandit podiže revolver i ugna time iznenađenog čoveka nazad u kuću.

— Ni jedne reči! — zapreti tiho Šerman.

Iza Šermana stupiše ostali u kuću. Pre svih, Roj Temper. Šerman je gurao trgovca stokom do u dnevnu sobu. Tamo je šerif sedeo za stolom. Čim je video ljude da tako nabusito ulaze, skočio je i posegao za revolverom.

Vince Šerman koraknu brzo sa trgovcem ispred sebe u stranu.

— Roje! — prosiktao je.

Svi su bili iznenađeni da je šerif tako brzo shvatio i reagovao tako odlučno. Sa „koltom” u ispruženoj ruci, Roj Temper je i dalje stajao i čekao na to da se šerif urazumi. Ali, stari čovek nije ni pomišljao na to. Pa, kada je podigao svoj „kolt”, pritisnu Roj Temper obarač. Šerif se iz mesta sruši.

— Ti kopile bez mozga! — huktao je Vince Šerman i besno pogledao svog predvodnika. — Zašto mu nisi priskočio i izbio mu „kolt” iz ruke?

— Kako to misliš? — podrugnu se Roj Temper.

Vince Šerman opsova.

— Hajde, potražite novac, pa da se gubimo odavde!

Ljudi se sjuriše ka nameštaju, izotvaraše vrata i izvukoše fioke. Niko nije našao novac.

Vince Šerman zgrabi trgovca stokom za jaknu.

— Gde je novac, koji ti je poštanski kurir doneo?

— Šejn? — prostenja trgovac stokom.

Vince Šerman ljutito prodrmusu divlje malog, pogrbljenog čoveka, sikćući mu u lice.

— Da, o njemu govorim. Gde je novac?

— Pa u banci!

Vince Šerman je bio toliko zapanjen da je pustio trgovca. Ni ostali se takođe nisu micali. Roj Temper je pristupio šerifu da bi proverio da li je ovaj mrtav. I on zastade i skameni se.

— To nije istina! — zareža Vince Šerman. — Tede! Džone! Kaspere! Napred svi! Postavite čatrtlju na glavu!

Ljudi se neodlučno počеше osvrtni. Ted počē da odmiče ormar u stranu I svi ostali počēše da postupaju na sličan način. Praskalo je i lomilo se. Uprkos toj larmi, začuo je Vince Šerman glasove na ulici.

Pucnji Roja Tempera čuli su se očigledno u gradu.

Ljudi zalupaše na vrata i na prozor.

Momci se ponovo ukočiše.

— Napred! Tražite novac! — siktao je Vince Šerman.

U tom trenutku, otkri Roj Temper iza šerifa jednu kutiju koja je stajala na podu kraj zida. Prekoračio je preko ustreljenog čoveka i otvorio poklopac.

— Ovde je! — povika. — Vince! Džone! Novac!

Kutija je bila puna svežnjeva banknota. Svi pohitaše odmah k njemu. Ted povuče šerifa malo u stranu. Džon Delbert, plavokosi momak, dobaci Roju Temperu jednu zobnicu. Roj počē užurbano da trpa novac u nju.

Pršte staklo. Neko je razbio okno.

— Banistere! — povika taj čovek. — Ko je pucao? Sta se dogodilo?

Banditi nisu mogli da vide tog čoveka, jer su zavesе bile navučene. Vince Šerman povuče trgovca stokom ka prozoru naređujući mu da umiri tog čoveka, Ali, ovaj Džon izgubi živce i opali. Pucao je kroz zavesu i napolju, iza nje, pogođeni čovek kriknu. Onda je počēo udarac na udarac! Napolju zapraštaše „koltovi“, a banditi uzvratīše vatrom.

Vince Šerman obori udarcem trgovca stokom na pod, pa ugasi svetiljku.

— Napolje odavde! — grmnu.

Ted je već stajao kraj prozora. On povuče zavesu i šalone u stranu. U istom trenutku, bio je pogođen. Roj Temper je stajao kraj zida, pritisnuvši zobnicu s novcem uz sebe. Ostali pognuti počеше da napuštaju prostoriju. Džon naglo otvori vrata i pojuri pucajući na ulicu. Roj Temper je začuo Kaspera i još jednog drugog kako su kriknuli. Onda se i on prišunja vratima, pognut i pogleda uperenog u prozor. Teda više nije mogao da vidi.

— Ostavite moj novac ovde, Tempere! — začuo je trgovca stokom kako ga zove prigušenim glasom. — Nećete stići daleko.

Roj Temper opali u tom pravcu i potrča dalje. Neposredno pred njim, napusti Vince Šerman kuću. I on je bio pogođen. Pao je na kolena i pucao preko ulice.

Roj Temper se izvuče iz kuće. Opalio je u istom pravcu. Plamišci iz cevi sevali su tamo ispod nastrešnice, Vince Šerman se podiže.

— Bežimo! Napred! — dahtao je.

Nastavili su da se šunjaju dalje. Pred njima je išao Džon. Ostali su već skoro stigli do kapije kolskog dvorišta gde su stajali njihovi konji. Svima se radilo o životu. Iza njih je sevalo i praštalo. Krici i povici odjekivali su duž ulice. Izgledalo je kao da se sada ceo grad digao na noge.

— Gde je Ted? — promuca Roj Templer, dok je zajedno sa Vinceom Šermanom trčao ka kapiji.

— Zaboravi ga! — prosikta Vince Šerman. Zastao je na kapiji i opalio u gonioce. Roj Temper potrča dalje. Džon Delbert se već vinuo u sedlo i pojahao. Od ostalih, nije bilo ni traga ni glasa.

„Kolt” Vincea Šermana je praštao i tutnjao.

— Džone! Novac! — povika Roj Temper i dobaci nabijenu zobnicu ka jahaču. Džon je uhvati u letu. Roj Temper se okrete i potrča nazad ka Vinceu Šermanu. Ali, ovaj mu je već dolazio u susret.

— Na konje! — povika gromkim glasom. — Hajde, kupite se!

Roj Temper se osvrtao užasnuto. Gde su bili ostali? Srce mu je udaralo u grlu. Sve je to bila njegova krivica. Izgubio je živce i pucao prerano.

Bok uz bok, stajali su još skoro svi konji tu. Roju Temperu ste steglo grlo dok se vinuo u sedlo i sa Vinceom Šermanom odjahao odatle, ostavljajući za sobom sve druge životinje sa praznim sedlima.

Meci su im fijukali oko ušiju. Posvuda je praštalo. Putem kojim su se probijali jahači su im dolazili u susret. Džon se iznenada našao pred njima. On je galopirao ka reci. Most preko nje nudio je jedinu mogućnost da umaknu napolje u preriju.

Roj Temper pomisli uz put na Lizu. Ranč na kome je ona čekala, ležao je u potpuno suprotnom pravcu... Ali, morali su ka mostu!

U nepreglednoj okolini grada bili su izgubljeni čak i onda ako ne bi bili odmah uhvaćeni. Na tom prokletom tlu njihovi tragovi će još danima biti vidljivi.

Gomila jahača krenula je za njima, kao što je Roj Temper lako ustanovio. Zavili su za ulicu i skrenuli ka železničkom nasipu koji je vodio ka mostu.

Pojačali su tempo i uzeli oružje u ruke.

— Ka plićaku! — grmnu Džon i skrenu.

Ali, Roj Temper i Vince Šerman držali su se dosadašnjeg pravca. Roj Temper se načas okrete u sedlu.

— Ostajemo zajedno! — jeknu prigušeno.

Džon ponovo promeni pravac i sada je bio dve konjske dužine iza njih.

Zemljište se spuštalo i oni ugledaše reku i svetiljke na mostu. Prašnjava ivica nasipa pojavila se pred njima. Nemilosrdno su mamuzali konje.

Roj Temper se osvrte. Tada su već odjeknuli i prvi pucnji. Na udaljenosti od otprilike stotinu metara, kretali su se njihovi goncioci kao tamna zbijena masa ka njima. I prilazili su sve bliže i bliže. Desperadosi su znali: njihov posljednji adut bilo je vrelo olovo.

Roj Temper zapuca. Tada je već bio na nasipu, skrenuo je, i trenutak kasnije, dobovala su kopita njegovog konja po pragovima mosta, a za njim i kopita Džonovog i Vinceovog konja. Samo za trenutak, bili su osvetljeni i mogli su jasno raspoznati između dveju svetiljki. Njihovi goncioci izgleda da su samo na to i čekali.

Revolveri i puške sevnuše i prasnuše. Roj Temper je polegao nisko na vrat svog riđana. Pri tome je pogledao unazad i užasn timer se.

Samo je još Džon bio iza njega. Vince je bio daleko zaostao, i on opazi partnera u svetlosti lampi kako se ruši iz sedla.

U tom trenutku, već je prolazio kroz sledeću osvetljenu deonicu na kraju mosta. Ponovo je zapraštalo oružje gonilaca. Ali, konj bez jahača ometao ih je u gađanju. Rastojanje je raslo,

i gonioci više nisu jahali u tako gustom stroju. Njihovi meci fijukali su visoko iznad begunaca.

Roj Temper uspori malo riđana da bi ga Džon sustigao. On-
da pojuriše opet jedan uz drugog.

Odjednom, Džon ponovo počeo da zaostaje i Roj Temper opazi da njegov kompanjon jedva još da goni svog konja.

— Džone! Napred! — grmnu on uzbuđeno.

Tada opazi da je i Džon bio pogođen. Krupna prilika njegovog drugara klonula je u sedlu.

Roj Temper je vikao i bodrio ga. Ponovo je usporio svog riđana, prišao sasvim blizu Džonovom konju i poterao ovog snažno napred, udarajući ga.

Pošli su brže. Ali, ne dovoljno brzo za njihove gonioce. On-
da Roj Temper izvuče nogu iz uzengije i udari Džonovog konja u slabinu.

Životinja poskoči napred. Roj Temper je jurio za njom. Ali, onda Džonov konj skrenu u stranu.

— Ostani na pravcu, Džone! — grmeo je Roj Temper. Hteo je da uhvati njegovu životinju za uzde i nagnuo se jako iz sedla. Tada posrnu njegov riđan. On se čvrsto uhvati za rog sedla, trže snažno uzde i sa mnogo muke zadržao se na leđima životinje.

Kada se ponovo osvrnuo, Džon je već bio nestao u tami. Roj Temper ponovo uspori riđana. Ali, onda ga pucnji gonilaca poteraše dalje.

Ostao je na pravcu, sa goniocima tik za sebe. Kada je primetio da je riđan na kraju svojih snaga, skrenuo je unutra u šumu, koja se protezala nadaleko preko brežuljaka i obronaka.

IV

Šejn se ujede za usnu i osvrte se. U kući trgovca stokom izgledalo je gadno. Četiri čoveka iznosili su mrtvog šerifa. Svi prisutni poskidali su šešire i nepomično stajali u muklom ćutanju.

Gradonačelnik priđe Zapadnjaku.

— Grad traži novog šerifa. Silom prilika, na žalost! Kako stoji s vama? Ja bih vas odmah postavio.

— Ja moram za nekoliko dana ponovo da odem — odvрати Šejn.

— On će nam ipak stajati na usluzi! — saopšti trgovac stokom. — To mi je već rekao.

Gradonačelnik obori pogled.

— Jedan deo novca pripada vama?

Šejn klimnu glavom.

— Pet hiljada!

— Za jedan zajednički posao — objasni trgovac stokom. — **a**J imam nameru da ovde kupim goveda koji bi on kasnije trebalo da otera u Kansas. Ali, od toga više neće biti ništa.

— Videćemo još to, Banistere! — javi se Šejn.

Gradonačelnik ga osmotri pažljivo.

— Kako vi to, zaboga, izgledate?

— Nitkovi su prvo bili posetili njega — objasni trgovac stokom.

— Lepo! — huktao je gradonačelnik i ponovo se osvrnuo po sobi. — Koliko ih je zapravo uteklo?

— Niko ne zna koliko ih je uopšte bilo — reče trgovac stokom. — Niko ih takođe i ne poznaje. Ja poznajem samo jednog. Roja Tempera. I taj nitkov je pobegao odavde s novcem.

— Roj Temper, kockar?

Gradonačelnik se počesa po bradi.

Trgovac stokom klimnu glavom.

— On je nekoliko dana stanovao ovde u hotelu. Zajedno sa jednom lepom ženom. Stalno se iznova pitam šta takva žena nalazi na takvom tipu.

— Radi se o bandi Vincea Šermana — primeti Šejn. — Ali, on je, dok je jahao preko mosta, izgubio život. Kako izgleda taj Temper?

Trgovac stokom sleže ramenima.

— Suvonjavog lica, ali vrlo snažan. Izgleda kao muškarac koji se bavi teškim poslovima. Ali, izgled vara. On prezire težak rad. On se kocka.

— Trebalo bi da sjedinimo dve potere — predloži gradonačelnik. — Svi putevi ka severu i zapadu vode u Stenovite planine, a tamo je teško ići napred. Dakle, u tome vidim ja za nas jasnu šansu. Mislim da ću moći odmah da se pobrinem za ljude.

Šejn je bio saglasan s tim.

— Ja ću se u međuvremenu malo raspitati u hotelu. Žena, to je uvek udica na koju čovek može da upeca jedno takvo kople. Žene ne obećavaju samo sadašnjost, većina njih obećava takođe i budućnost.

Stavio je šešir na glavu i napustio kuću.

U hotelu, čim je Šejn počeo da se raspituje za Tempera i ženu, službenik odmah pozva vlasnika. Hotelijer povede Zapadnjaka u svoju kancelariju.

— Ja sam već čuo da je mister Temper navodno učestvovao u prepadu — primeti. — Ja to prosto sebi ne mogu da predstavim.

— Ali, on i ta žena nisu više tu, ili...

Hotelijer je ćutao. Bio je pogođen. Stideo se svojih gostiju.

— Odakle su oni došli ovamo? — raspitivao se Zapadnjak. — Jesu li imali poznanike? Da li ih je neko posećivao?

— Ja znam samo da mis Liza Randolph...

— Mis Randolph?

— Oni nisu bili venčani. Ali, imali su i odvojene sobe. U ovoj kući je tako nešto uobičajeno. Ja pazim na takve stvari. Mis Liza Randolph se često izvozila ili bi odjahala ka Flambar-dovima izvan grada. Više od toga vam ne mogu ispričati. Oboje su bili zapravo neupadljivi gosti.

— On je ipak često morao biti na putu!

— Žao mi je, mister Šejne — reče hotelijer. — Ja imam povremeno i preko trideset gostiju u kući.

Zapadnjak se zahvali za obaveštenja, napusti hotel i krenu nazad ka kući trgovca stokom. Tamo su se u međuvremenu već pojavili prvi ljudi sa konjima iscrpljenim od dugog jahanja.

Postrance, na ivici ulice primeti Šejn usamljenog jahača. Bila je to Rita, meleskinja. Ona sjaha i on je uze u naručje.

— Trebalo je da ostaneš u kući — obratio joj se. — Ja sada nemam vremena za tebe. Ovde u gradu ima mrtvih. Ja sada jašem s ljudima.

— Bojala sam se za tebe! Taj Šerman će te ustreliti!

— Neće više. Mrtav je.

Prekrstila se.

— Jaši kući! — reče joj Šejn. — Ja ću za nekoliko dana ponovo doći kod tebe.

— Ja ću čekati. Dan i noć!

Izdigla se na vrhove prstiju i poljubila ga. Šejn je obgrli i podiže u sedlo.

Ona odmah odjaha.

Topot kopita probudio je interesovanje muškarca. Okrenuli su se i bacili pogled, a onda prezrivo odmerili Zapadnjaka dok je pokraj njih ulazio u kuću.

— Krenućemo za pola časa, Šejne! — obavesti ga gradonačelnik. — Jeste li nešto saznali?

— Ja jašem odmah napolje na Flambard ranč — odvрати Zapadnjak. — Srešćemo se uz put.

Minut kasnije, Šejn je već galopirao iz grada.

V

Roj Temper izbio je daleko na severu na reku. Na drugoj obali sačekao je i osluškivao. Dugo vremena čekao je nepomičan u sedlu. Tek kada mu se hladnoća uvukla do kostiju, nastavio je s jahanjem.

Gonioci su izgubili trag, i on je bio potpuno spokojan što se tiče njih. Pri ovom bekstvu nije mogao da bira i na dugom putu dovde ostavljao je za sobom jasan trag u šumovitom, vlažnom tlu.

Ipak, sve bi bilo u redu da je Džon sa novcem bio s njim. On usmeri ridana ka ranču Flambardovih.

Džon je znao da je on tamo hteo da pokupi Lizu. Možda je on zato već bio tamo. Ove misli su mu davale nadu i gonile ga napred.

Pustio je ridana da grabi.

Liza je sigurno bila u brizi i čekala ga sa puno nestrpljenja. Gonioci, koje bi bilo bolje da je odneo davo, gonili su ga daleko na sever. Bila je već skoro ponoć, a on je trebalo davno ranije da pokupi Lizu.

Njegove misli nisu bile samo obuzete njom. Mislio je i na grad. U međuvremenu su tamo pronašli mrtvog šerifa. Nadao se da je Šejn ipak bio još dovoljno slab da neće i njega imati na svom tragu.

Liza je često imala običaj da izjaši ka Flambardovima. Istina, retko uveče. Ali, ako bi je neko tražio, mogao bi sasvim da dode na ideju da se tamo raspita za Lizu i njega.

Zgrabio ga je nemir. Poterao je ridana brže napred.

Onda se pojavilo usamljeno svetlo u daljini. Bio je to ranč Flambardovih. Roj Temper potera konja u galop. Još uvek je imao onu prednost koja mu je bila potrebna. Posebno ako je i Šejn ipak krenuo za njim i sada se nalazio na putu za ranč Flambardovih. Ipak, morao je da nađe Džona. Za to će takođe potrošiti nešto vremena.

Kada se iz tame noći pred njim izdvojile siluete zgrada, povuče on uzde ridana i potera ga oprezno korakom dalje. Njegova desnica stegla se oko drške „kolta”.

Primetio je to tek kada se zaustavio pred kućom. U redu, tako bi i inače morao odsada jahati: jednom rukom držeći uzde, a drugom oružje.

Vrata se otvoriše i on začu Lizin glas.

Pojahao je na svetlost, držeći „kolt” tako da ne mogu da ga primete. Flambardovi se pojaviše i pozvaše ga u kuću.

— Lizo, dođi! — pozva on ženu.

Liza se oprosti od domaćina. Začu se glasno čuđenje. Njen konj je stajao pred kućom. Popela se u sedlo i oni pođoše.

Liza je jahala uporedo s njim. U tami je tražila njegov pogled.

— Gde su ostali? — upita ga.

— Ja sam sam — odgovorio je posle kraćeg oklevanja i nastavio da jaše.

Držala se tik uz njega.

— Koliko ima, Roje?

Mračno se osmehnuo.

— Preko petnaest hiljada. Nismo mogli još i da brojimo.

— Oh! — promrmljala je oduševljeno.

— Mi nismo mogli još i da brojimo — ponovio je. — Možda ima i više. Ali, ja ih nemam.

Jahala je čuteći kraj njega. Poterao je ridana uz jednu uzvišicu sa koje se ranč Flambardovih još mogao da vidi i gore zastao.

— Šta je? — upita Liza. — Čekamo li ovde?

On sjaha i pruži joj uzde.

— Ti zaista imaš prijatelje i po, Roje. To moram da ti kažem!

On pređe preko njene primedbe i ispriča joj ukratko šta se do sada dogodilo.

— I ti veruješ da će Džon doći ovamo? — upita ona bez daha.

— Mora. Ranjen je. Potrebna mu je pomoć... A može biti da su ga i uhvatili.

— Možda leži negde — primetila je Liza.

Na to on još nije bio pomislio. Obuzelo ga je divlje očajanje.

— Čekaćemo malo — odluči — a onda ćemo ga potražiti.

— Šerif može da izađe ovamo napolje, ili možda Šejn — podseti ga Liza gorko.

On se nasmeja tiho.

— Roje, može li doći ili ne?

— Naravno — odvratio je grubo. — Mi smo ga samo obo-
rili udarcima.

— Roje... — Naglo je umuknula. Vetar je doneo s juga
zvuk kopita u trku. Oboje osluškuje. Roj Temper izvuče „vin-
česterku” iz futrole.

— Sačekaj ovde! — reče joj tiho. — To će biti on.

— Šejn?

— Džon, do đavola! — procedi on besno i poče da se šu-
nja nizbrdicom. Posle otprilike četiri stotine metara zaustavi se
i zakloni iza nekog žbunja. Mnogo nije mogao da razazna. Ali,
ko god bio taj čovek, on će morati da zove Flambardove, a Roj
je stajao dovoljno blizu da bi nešto mogao da čuje.

Topot kopita postao je glasniji. Onda Roj Temper opazi
kako je taj čovek ujahao u dvorište. Tada su se već otvorila i
vrata i svetlost probi napolje na dvorište.

Roj Temper se ujede za usne. „Džone”, pomisli on očajnički.
„Budi ipak ti to, hombre!”

Čovek projaha, kroz slab i mutan krug svetlosti. Tada Roj
opazi da je to ipak Šejn. Za trenutak ga je obuzela divlja pa-
nika, iskolačio je oči i počeo da diše. teško. Čelo mu se orosilo
znojem.

Ukoliko ne pronađe Džona u sledećih nekoliko časova, mo-
raće da odjaše, inače će biti izgubljen. Nije verovao da će Za-
padnjak ići u potragu za njim naslepo kroz pomrčinu. On je
čak slutio da će Šejn odjahati nazad u grad, i da će u svitanje
dana doći ponovo sa nekolicinom ljudi da nastavi njegovim
tragom.

Kada se vratio ka Lizi, ponovo su odjekivala kopita Zapad-
njakovog konja po šljunku u dvorištu ranča. Ona je napregnuto
osluškivala, dok se topot nije izgubio u noći.

— Ko je to bio? — upitala ga je napregnuto.

— Šejn. Moramo odmah da krenemo odavde. To znači i da
ti možeš da se okreneš, Lizo. Ali, u ovom gradu nećeš više ima-
ti ni trenutka mira. — Zagledao se u nju. — A ja mogu Džona
još uvek da nađem. Skoro sam siguran u to.

Dugo je ćutala. Ali, kad se on popeo na konja i okrenuo ga,
trže i ona uzde svog mrkova i pođe za njim bez reči.

Tek kod reke prekide ona ćutanje.

— Šejn će nas goniti, zar ne?

— To je jasno — odvrati on grubo.

Okrenula je glavu ka njemu.

— Mi ćemo dobro izbrisati naše tragove — nastavio je

umirujuće, osetivši njen strah. — Jednom će i čovek kao što je Šejn morati da odustane i da okrene konja.

Podboli su konje i krenuli ka vodi.

— Moramo li na drugu stranu? — upita Liza preplašeno.

— Džon bi mogao samo tamo preko da leži — objasni Roj. — Drži se čvrsto za grivu. Struja nije naročito jaka.

Vetar je duvao kroz ševár, voda je tiho pljuskala među kamenjem na obali, a mesec se probijao kroz oblake.

Roj Temper nije ostavio Lizi mnogo vremena. Posegao je za uzde njenog mrkova i poterao svog konja napred. Liza se čvrsto držala za grivu.

Nestrpljenje Roja Tempera je raslo. Čim zvezde budu počele da blede, moraće da okrene svog konja prema severu. Jer, od tog trenutka, imaće Šejna na svom tragu.

Nije mu, dakle, ostalo više mnogo vremena da nađe Džona. A morao je da ga pronađe, inače bi sve ovo postalo besmisleno.

VI

Šejn se zaustavi, a i jahači u poteri ukočiše se iza njega. Prašina se vijugavo dizala iza brežuljaka i onda se pojavi već i gradonačelnik sa svojim odredom.

Kad su se ovi zaustavili, Šejn je ugledao samo mrzovoljna lica.

— Ništa?

Gradonačelnik zavrte glavom.

— Od Tempera i novca ni traga ni glasa. Ali, našli smo jednog trećeg bandita. Ležao je mrtav na ivici šume. Dvojica su ga stavila na konja i odvela u grad... Gde bismo sada morali da tražimo Roja Tempera? Postoji li uopšte neka tačka na koju se možemo osloniti i nešto od čega bismo počeli?

Sada Šejn zavrte glavom.

— On je verovatno odjahao na sever i već mora da je prilično daleko.

Gradonačelnik proverí položaj sunca na nebu. Bilo je prevažilo podne, i već su dugo jahali umorne konje. Ljudi i životinje bili su prekriveni prašinom.

— Jašimo kući — predloži gradonačelnik. — Najbolje će biti ako obavestimo šerife na severu. A onda ćemo sačekati.

— Mnogo više nećete ni moći da učinite — složi se Šejn i potera svog konja u galop.

Članovi potere se postrojiše, i Šejn ih povede nazad u grad. Pred kancelarijom isplati gradonačelnik svakom učesniku potere po dva dolara, i onda ih raspusti.

Šejn je u međuvremenu rasedlao, napojio i nahranio svog konja, kad gradonačelnik ude u štalu.

— Vi to radite tako prokleta temeljno, Šejne — reče, pošto je neko vreme posmatrao Zapadnjaka.

Šejn se nasmeši.

— Vi ćete, dakle, da gonite Roja Tempera?

— Radi se, konačno, i o mom novcu — odvrati Zapadnjak.

Gradonačelnik klimnu glavom.

— Razumem. Ali, kako mislite da ga uhvatite? Njegova prednost je u međuvremenu još porasla. Cenim da ćete vi tek sutra ujutru moći da krenete na put.

— Lovac je uvek u prednosti — primeti Zapadnjak.

— Temper sigurno sluti da ćete ga goniti i zato snažno grabi.

— Roj Temper ima uz sebe i jednu ženu. Zbog toga će morati da ima izvesnih obzira.

Gradonačelnik se nasmeja.

— Možda će je negde ostaviti iza sebe.

— To ga takode neće spasti — odvrati Šejn i elastičnim pokretom nabaci sedlo na kuku. — Ništa ga neće spasti, baš ništa. A ja cenim da će on to uskoro i shvatiti.

— Imaće dva dana prednosti ako sutra ujutru krenete.

Šejn klimnu glavom.

— Ali, od sutra će on svakoga dana sve manje milja ostavljati za sobom. I ne zaboravite da je leto već uveliko prošlo. Noći ću već prilično hladne, a u brdima on jaše direktno zimi u naručje. A za njega nema drugog puta sem onog u Stenovite planine.

Gradonačelnik sleže ramenima.

— Ja vam u svakom slučaju želim mnogo sreće — reče i izađe na ulicu.

Šejn ode do hotela. Tamo očisti svoje oružje i dovede kožno odelo u red. Onda je spakovao sve što je bilo neophodno za jedno dugo jahanje.

I došlo je sledeće jutro. Nebo se zasivelo iznad bregova. Magla je ležala iznad reke. Šejn je ustao, osedlao konja i popeo se u sedlo.

Na teretnoj stanici bilo je već živo. Transportovala su se

poslednja krda stoke. Bikovi su rikali. Jedna lokomotiva zazvižda, i Šejn vide kako se zgusnuta para vije iznad krovova.

Grad je još spavao. Usamljeno je odjekivao topot kopita između zidova kuća glavne ulice. Bilo je to prvo tmurno i hladno jutro koje je sobom najavljivalo dolazak lošijeg doba godine.

Šejn pojaha preko mosta i još pred šumom zavi oštro prema severu. Jahao je do onog mesta gde su tragovi Roja Tempera poslednji put bili vidljivi.

Onda se zaustavio i osvrnuo se. Samo prema severu tlo je bilo čvrsto i tvrdo. Vetar je duvao sa zapada i stalno gonio pred sobom sivu prašinu.

Najbolji pravac za čoveka koji je posedovao snažan razlog da sakrije svoje tragove pred stranim očima bio je taj, prema severu. A Roj Temper je upravo bio čovek koji je takav razlog imao.

Šejn potapša mrkova po vratu.

— Napred, stari — promrmlja nežno.

Životinja zarza tiho, saže glavu ka zemlji i krenu. Mrkov nije bio naročito brz, ali je zato bio izdržljiv.

U jednom postojanom tempu grabio je on prema severu. Tu i tamo, Šejn bi načinio poneki odmor da bi pustio mrkova da se oduva.

Pred podne, probilo se sunce. Veo magle koji se sa reke povlačio čak ovamo preko tla, razdelio se i brzo podigao. Ali, kasnije se spusti kiša. Hladna i sitna kao ledene iglice.

Šejn se ogrnu starom vojničkom kabanicom i nastavi put.

Predveče nabasao je na tragove. Zaustavio se i sjahao. Bili su to tragovi dva konjanika, koje je fina kiša već dobro raskvasila. Iako Šejn ništa više nije mogao iz tih tragova da iščita, on je ipak bio sasvim zadovoljan. Znao je da se nalazi na pravom putu. To ga je zadovoljavalo.

Jahao je dok se nije počelo smrkavati. Onda je potražio zgodno mesto za konačenje.

VII

U gradu se ljudi još nisu smirili. Prepad u kući trgovca stokom, pljačka novca i ubistvo šerifa bili su jedina tema razgovora u svim barovima i krčmama te večeri.

U Loganovom baru bio je šank načičkan gostima. Mnogi od tih ljudi bili su prethodnog dana sa Šejnom i gradonačelnikom u poteri. Nikakvo čudo da je svaki od tih ljudi imao nešto da ispriča.

Bilo je puno stranaca u gradu, pa se tako niko nije brinuo za trojicu muškaraca koji su sedeli za jednim stolom iza peći i primaknutih glava nešto živo razgovarali. Jedan od njih, visok i košcat momak, držao je pred sobom na stolu najnovije izdanje novina i košcatim, dugačkim kažiprstom stalno iznova pokazivao na članak koji je govorio sve o pljačkaškom prepadu.

Članak je donosio i podatak da je samo jedan član bande utekao, i da je poneo sa sobom osamnaest hiljada dolara.

— Osamnaest hiljada dolara — ponavljao je taj čovek neprekidno i gledao svoje partnere probadajućim pogledom koji je mnogo govorio. — Tako lako, momci, nećete nikada ponovo doći do tolike sume.

Čovek kraj njega, jedan bradati, stariji tip, sleže ramenima.

— Ti dobro misliš, Raule — reče. — Ali, gde ćeš tog tipa da tražiš? Odaj mi tu tajnu.

Košcati se obazre oprezno. Onda se naže preko stola.

— Šejn je jutros izjahao iz grada, a iza njegovog sedla je bio spakovan prokleta visok prtljag. Ja ne verujem da će se pobrinuti da izbriše svoje tragove. Oni će još i sutra biti vidljivi.

— Pada kiša — primeti stari. — Neprekidno, još od podneva.

Treći čovek iz ove grupe bio je jedan oveći tip širokih ramena, čije su sitne oči odavale krvoločnost. On se nasmeja tiho.

— Za osamnaest hiljada dolara rado ću dozvoliti da se malo nakvasim, a tragovi, koje Šejn ostavlja po kiši sigurno će još dugo biti vidljivi. Jedino bi ih neka provala oblaka mogla sprati.

Košcati klimnu glavom.

— A na takvu provalu oblaka ne moramo u ovo doba godine da čekamo.

Stari priznade da je pobeđen. Podiže kao i ranije ramena i izjasni se.

— Onda dobro, momci! Onda da krenemo. Naši konji stoje već tri dana u štali za iznajmljivanje. Bez sumnje je vreme da malo protegle noge.

Onaj široki, s krvoločnim sitnim očima hladno se osmehnu i osvrte se po baru.

— Cenim da ćemo morati dobro da zapnemo. Ne mogu sebi da predstavim da smo mi jedini koji će pokušati da se prikopčaju Šejnu na ovom putu. Osamnaest hiljada dolara je sasvim primamljiva suma.

— Onaj Temper je otperjao na sever — reče koščati uvereno. — Ukoliko budemo imali sreće, može nam novac tačno pasti u krilo.

— Ne zaboravi Šejna! — opomenu ga stari.

Onaj drugi odmahnu rukom.

— Ja baš i ne bih voleo da ga zaboravim. On treba da nas dovede na pravi put. Zato nam je potreban. A novac će pasti nama, samo ako započnemo dobro. Izvući ćemo ga ili od Tempera ili od Šejna. Pitanje je samo ko prvi stigne do tog čoveka.

Plećati klimnu glavom.

— Tako je!

— Krenimo onda odmah — predloži stari. — Pravac poznajemo, a po danu ćemo već naići na Šejnove tragove. Jahaćemo preko reke i skrenućemo na sever. Tako stoji i u novinama, to da je Šejn projahao reku i nastavio gonjenje.

Košćati se još jednom zadubi u članak. Onda klimnu glavom.

Platili su svoj ceh i izgubili se. Kratko zatim već su iziahali iz grada. Njihove zamašćene kabanice prigušeno su svetlucale na odsjajima svetiljki. Kiša je malo oslabila, a hladan vetar hujao je od reke kroz grad.

Trojica kompanjona skrenuše ka reci i projahaše ubrzo zatim preko starog drvenog mosta. Vetar je bio leden i brijao im je lica. Ali, loše vreme nije moglo da zaustavi te prekaljene i tvrde muškarce.

Iza mosta zaviše ka severu. Poznavali su ovaj kraj i bili dovoljno iskusni da bi znali da je hladni sever bio jedina oblast u kojoj bi se čovek koji je imao pri sebi osamnaest hiljada opljačkanih dolara mogao da skrije.

Kada je zasivelo jutro, zaustavili su se. Jasan i oštar pružao se pred njima trag jednog jahača prema severu.

Prokisli i promrzli. sjahali su sa konja i načinili odmor pod drvećem. Ali, već posle tri časa popeli su se ponovo u sedla. Misao na osamnaest hiljada dolara gonila ih je nemilosrdno napred.

VIII

Vetar ih je bičevao u lice. Ipak, Roj Temper je mislio na to i spakovao je tešku ovčju bundu. I Liza je bila snabdevena takvim komadom odeće. Oni ogrnuše krzna, ali uprkos tome, do njih je dopirala hladnoća i vlaga.

Kada je Roj Temper pred podne načinio predah, Liza iscrpljeno klonu iz sedla.

Roj Temper joj uze uzde iz ruke i zbrinu konje. Kada se zatim spustio kraj nje, ona uzdahnu.

— Koliko ćemo još daleko, Roje?

On se zagleda u kišu.

— Ne znam, Lizo. Ali, pre svega, moramo da se pobrinemo da izmaknemo. To i ti shvataš, zar ne?

Ona hrabro klimnu glavom i sakri se sva u meko krzno.

— Jesi li sasvim siguran da nas Šejn goni?

Oči Roja Tempera se suziše i pogled mu postade surov i tvrd.

— Ja ga poznajem. Zbog toga znam da se nalazi negde iza nas.

— Ti si ipak brisao tragove.

— Vince je trebalo da ustrelji tog tipa — nastavi Roj. — To je bila šansa... A sada, moramo zbog njega da u širokom luku obilazimo svako naselje.

Opsovao je prigušeno.

Ona dugo nije govorila ništa, ali je najzad provalilo iz nje.

— Zнала sam da nam to neće doneti ništa. I upozorila sam te. Roje!

On se nasmeja neljubazno.

— Ja sam to učinio i za tebe. A sada ćuti.

Umukla je i gledala u kišu.

— Moramo dalje — javi se Temper ponovo i ustade.

Ona podiže pogled ka njemu.

— Trebalo bi da se uverimo da li se Šejn zaista nalazi iza nas.

On joj pruži ruku.

— Ne zaboravi da se u novcu koji smo ukrali nalazi i njegov deo. On će nam tako dugo ostati za petama dok nas ne pronađe.

Onda i ona ustade. Popeli su se u sedla i nastavili put. Njihovi konji su još bili u dobroj snazi i tako su ostavljali za sobom milje i milje. Predveče kiša prestade.

Pokrov tamnih oblaka koji je visio nisko nad zemljom raskinuo se, i zvezde postadoše vidljive. Ali, kišu je smenio jak vetar koji je pred sumrak prerastao u oluju. U jednoj uvali našli su zaklon.

— To ne mari ništa — nadvikivao se Temper s vetrom, obraćajući se Lizi. — Zemlja će se isušiti i moći ćemo bolje da napredujemo.

Bio je to već treći dan kako se nisu usuđivali da na zastancima zapale vatru. A bilo bi to i teško zbog kiše i vetra. Pijeli su nešto usoljenog mesa i žvakali tvrdi hleb. Napili su se vode i priljubili se leđima jedno uz drugo, da bi se po noći grejali uzajamno. Oluja je donosila ledenu hladnoću sa severa.

Liza je zaspala od iscrpljenosti, naslonivši glavu na rame Roza Tempera. On ostade budan. Vetar je nad uvalom nosio busenje trave i granje.

Konji su stajali iza jednog drveta i tu i tamo njištali preplašeno. Roj Temper cele noći nije ispuštao „vinčesterku” iz ruke. Tek pred jutro, i sam je zaspao.

Prasak i zaglušujuća tutnjava probudili su ih. Roj Temper skoči i uperi „vinčesterku”. Konji su njištali glasno i uplašeno. Oluja je tutnjala nesmanjenom žestinom, a tik kraj životinja, bila je slomljena velika grana. Roj Temper se u jednom skoku našao kraj konja.

Ta grana je povredila po plećki Lizinog mrkova. Temper je bespomoćno stajao pred životinjom i gledao kako krv kaplje na zemlju.

— Gospode bože! — ponavljao je neprekidno u očajanju.

Liza se smrzla i jedva je mogla da se miče. Stajala je ukočeno u uvali i gledala u predeo pred sobom. Oluja nije popuštala, i ona shvati da neće više moći da izdrži dugo.

Prišla je Roju Temperu i pogledala ga preko ramena.

On se okrete. Odjednom, gledala je u njegovu bradato i iscrpljeno lice i užasnula se. Nikada još nije videla Roja Tempera takvog.

— Šta je? — upita ga umorno, odupirući se naletima oluje.

— Mrkov... — promuca on. — To prokletu drvo tamo. Ali, biće bolje. To je samo koža. Samo koža, razumeš?

Liza se zagleda u ranu. Jedna, prst duboka posekotina vukla se preko plećke skroz. Odmah je opazila da ona tu životinju više neće moći jahati.

— Za božju volju, Roje! — procedila je. — Šta ćemo da učinimo?

Roj Temper se okrete bez reči i poče da sedla konje.

— Ali, Roje! Ja ipak ne mogu jahati mrkova! — povika uplašeno.

— Hoćeš li da ostaneš da čučiš ovde dok nas Šejn ne uhvati? — odbrusi joj on.

Na to nije mogla dati nikakav odgovor. U tihom užasu, gledala je u ranu na plečki konja iz koje je krv još uvek kapljala na belo, smrznuto tlo.

Roj Temper je natera da se popne u sedlo. On je bio čovek koji je počinio ubistvo, i nalazio se u bekstvu. Poznavao je svog progonitelja i znao je da mora da nastavi napred.

Mrkov ipak nije izdržao. Načinio je nekoliko koraka i srušio se na kolena.

Liza brzo kliznu iz sedla i stade bespomoćno kraj nasmrt iscrpljene životinje.

Roj Temper psujući sjaha i uze joj uzde iz ruke.

— Ustaj, stari! Hajde! — vikao je na životinju.

Ali, mrkov je samo muklo njištao, a onda se izvalio u stranu, pomiren sa sudbinom.

— Samo ćemo ga ubiti! — povika Liza očajno.

Roja Tempera uhvati hladan i divlji bes. On steže pesnice i htede njima da natera životinju da ustane. Ali, Liza se baci na njega, tako da je on izgubio ravnotežu i morao da načini nekoliko koraka unazad da ne bi pao.

To kao da ga je osvestilo.

— Ne možemo ga ipak ovde ostaviti da leži — reče izvišnjavajućim glasom.

— Rasedlaj ga. On će već ustati.

Roj Temper se sabra i pokuša da pažljivo proceni situaciju u kojoj se nalazio mrkov.

— On nema više šanse — reče zatim. — Popni se na mog riđana, Lizo. Ja ću ustreliti mrkova.

— Roje! Ja sam tako rado jahala na njemu.

— Popni se na riđana! — prosikta Temper.

To kao da je urazumilo. Ona se okrete i pope u sedlo. Roj Temper pođe za njom i izvuče „vinčesterku” iz futrole.

Onda uperi oružje i trudio se da pri tom ostane miran. Ni je mogao ništa da kaže, jer bi mu vetar sledio vazduh u plućima. Odjeknu pucanj i u hladnoćom stegnutom predelu odjeknulo je to nekako piskavo.

Roj Temper uze od paketa s ustreljene životinje ono što je smatrao važnim, natovario to na riđana i klimnu glavom Lizi. Sa puškom pod miškom, koračao je zatim kraj svog konja.

Mras je popustio tek pred podne. Ali, dva časa kasnije, već je ponovo magla prekrila ceo kraj, i sve unaokolo potonulo je u hladno, neprozirno sivilo.

IX

Šejn je zurio u smrznuti, sivi predeo pred sobom. Kao crna pantljika vukli su se tragovi dva jahača preko brežuljka. Tu i tamo, bili su malo izbrisani od snažne oluje i prekriveni svežim ledom. Ali, ostali su dovoljno vidljivi za oči čoveka koji ih je pratio.

Sumrak je u ovo doba godine trajao kratko, i Šejn odlučio da dok se sasvim ne smrkne jaše još malo. S vremena na vreme bi proveravao tragove jahača, i stalno se iznova uveravao kako se prednost Roja Tempera smanjuje.

Pri poslednjim zracima dana stigao je do uvale i tada opazi leš mrkova kako leži pod drvetom. Lešinari i hijene već su počeli sa svojim obedom. Oni skočiše i prhnuše jedno za drugim uznemireno, kada se jahač iznenada pojavio. Onda se izgubiše odatle.

Šejn stade i zadenu „vinčesterku” ponovo u futrolu. Kliznuo je iz sedla, ostavio svog konja puštenih uzdi za sobom, obišao uvalu i zastao pod drvetom. Sagnuo se i podigao poklopac bisaga. „L. R.”, pročitao je, pa nije bilo nikakve sumnje da se radilo o konju Lize Randolph. kome se ovde nešto moralo dogoditi, pa ga je Roj Temper morao ustreliti.

Šejn skide rukavicu i otvori bisage. Prvo što je uhvatio bila je Lizina vezena torbica sa toaletnim priborom. On se isceri i otvori je. Pogled mu pade na ogledalo, šminku i nekoliko svilenih maramica. Tu je ležala i bočica parfema.

Vratio se ka svom konju i strpao Lizinu torbicu u svoj prtljag. Zavrteo je glavom. Roj Temper očevidno nije imao ni najmanjeg obzira prema tome da ima kraj sebe jednu ženu.

Popeo se u sedlo i pojahao dalje. Za njim su nazad ka velikom drvetu promakle senke hijena.

Sa nastupajućom tamom, stegla je i hladnoća, i udarila je usamljenog jahača kao pesnica u lice. Podigao je visoko oko-

vratnik i navukao vratnu maramu skoro do očiju. Vazduh je bio vlažan, i čovek i konj bili su uskoro prekriveni slojem srebrnastosvetlucavih ledenih kristala.

Njegove misli bile su usmerene na tu ženu i on se pitao kako ona sve to uspeva da podnese.

Vetar je rasterao oblake s neba. Od horizonta do horizonta, dokle god je dopirao čovekov pogled, zategao se ogroman, svetlucavi šator pun zvezda.

Vukovi su zavijali u daljini. On ponovo pomisli na ženu i slutio je da je obuzeo bezgranični strah.

Posle pet milja, zaustavio se i sišao iz sedla. Našao je jedno suvo stablo i kratkim vojničkim ašovom otkidao je sa njega granje za vatru. Pošto je zapalio, pobrinuo se o mrkovu.

Pošto su vuci još uvek zavijali, pustio je životinju da stoji tik kraj vatre. Ašovom je zabio jedan kočić u zemlju i čvrsto vezao mrkova za njega.

Skuvao je kafu i popio je vrelu. Onda je sažvakao malo tvrdog hleba i, umotan u ćebe, počeo da zuri gore ka zvezdama.

Vukovi su došli usred noći. Uplašeno njiskanje konja ga je probudilo.

„Vinčesterku” je kada je legao, uzeo sa sobom pod ćebe. Jer, u ovoj pustoši, sve je zavisilo od toga da li njegova puška funkcioniše. Zatvarač je bio topao od ruke. On repetira i posla jedan metak u vazduh. Onda skoči i raspali vatru tako da je plamen liznuo visoko. Jedva sto metara udaljene, žarile su se oči ubilačkih životinja u noći. On izvuče jednu granu iz vatre, zavitla je visoko i baci prema njima. Iza njega rzao je mrkov i uplašeno toptao nogama.

Bacajući iskre, udari zapaljena grana i čopor uzmače. Šejn opali u uzmičuće senke. Ipak, nije mogao da ustanovi da li je pogodio. Nežno je mrmljao reči svom mrkovu, prišao mu i naslonio se na njegovo pleće da bi ovaj osetio ljudsku prisutnost i plotu. Onda se obazre u krug.

Vukovi su odmaglili i on se nadao da je i Roj Temper bez velike muke uspeo da razjuri te demone.

Naširoko i nadaleko bilo je mirno. Samo je vetar šumio kroz smrznuti travnjak. Šejn nakida još granja od onog drveta i pusti da vatra jako gori. Dopunio je „vinčesterku” i uzeo je ponovo sa sobom pod ćebe. Iako je legao sasvim blizu vatre, potrajalo je dosta dok se ugrijao ponovo. Zima je ove godine došla vrlo rano.

Sledećeg jutra, nebo je bilo bez oblaka. Šejn osedla konja i nastavi jahanje. Uskoro se iznad brežuljaka pojavilo sunce i ukočena zemlja kao da je odahnula. Mraz je popustio i okolo je još jednom postalo sve zeleno. Šejn otkopča jaknu.

Trag Roja Tempera ležao je ponovo pred njim. U pesku se jasno ocrtavao otisak kopita jednog konja i potpetice čizama jednog muškarca, čija se prednost neumitno i naglo smanjivala, i koji je sigurno već duže vremena slutio da neće moći umaći svom lovcu.

Šejn uperi pogled u daljinu.

Vrhovi bregova žarili su se na sunčevoj svetlosti. Izgleda da je tamo gore u toku noći navejao sneg. On nije naročito gonio svog mrkova, jer je znao da će uhvatiti Roja Tempera već sledećeg dana, pre nego što ovaj uspe da se sakrije u jaruge i doline koje su se ocrtavale na horizontu.

Pred podne, stigao u predeo ušća Zmijske reke. Trag Roja Tempera skretao je oštro na zapad.

Šejn se osmehnu. Samo su brda još nudila nekakvu šasnu Temperu. I bilo je jasno da on zaista hoće da je iskoristi.

X

Trojica stranaca iz Loganovog bara okružila su mrtvog konja.

Starac otpljunu.

— Lepo sedlo — primeti.

Dejv Garner klimnu glavom.

— Bio je to, boga mi, i jedan lep konj.

Raul dodade zbunjeno.

— Ja prosto nisam pametan. U novinama je lepo stajalo da je Temper umakao sam. A sada ispada da ih je moralo biti dvoje.

— To je još uvek devet hiljada dolara po čoveku — odvrati Dejv Garner i osmehnu se hladno.

Košćati Raul zavrte glavom i raširi ruke.

— Ja to ništa ne razumem.

Dejv odmahnu rukom.

— Novine mnogo pišu i pre svega ne pišu uvek sve tačno kako jeste... Ali, hajdemo, zaboga, momci. Jašimo dalje! Šejn je pola dana prednosti pred nama. Moramo se potruditi da se danas još malo približimo.

Otišli su do konja, uzjahali i krenuli dalje. Zatim stigoše do mesta gde je Zapadnjak prenoćio. Stari ispruži ruku.

— Ti, nebeski stvore, on se sa vukovima tukao.

Njegovi partneri okretoše glave i razvukoše lica kada ugledaše lešinu vuka.

— A i čulo se, brate, kako celu noć zavijaju — primeti Dejv s nelagodnošću. — Cenim da ćemo imati jednu itekako jaku zimu.

Starac stisnu kapke i žmireći pogleda ka brdima.

— Zima je došla rano ove godine. Sneg se već spustio jako nisko niz padine.

— Kada budemo imali novac — reče Dejv — može zima da dođe tako rano i da bude toliko oštra koliko hoće. Mislim da ćemo tada odjahati u neki veliki grad i smestiti se u jednom strašno toplom hotelu.

Raul klimnu glavom.

— Pa, ubacićemo se u jedno takvo zdanje u kome čovek treba samo da zvizne i odmah će stići servirani viski.

Starac mljacnu i obliza usne.

— Do đavola!

Dejv potera svog konja.

— Ne zaboravite samo vaše želje kada budete imali te momke pred cevima — dobaci preko ramena. — Ja sam već video ljude koji su se i za mnogo manje sume borili kao lavovi.

Ostala dvojica mu se priključiše. Raul se zadovoljno nasmeja i izvuče za trenutak revolver iz jakne.

— Mislim da nikome više neće biti potreban lekar kad od mene dobije ono što mu sleduje.

Starac se smejućao u bradu. Dejv se međutim, zagledao ka brežuljcima na zapadu i onda zategao uzde svom mrkovu.

— Hej, tamo! — povika i obazre se tražeći neki zaklon. Nedaleko od njih stajalo je nekoliko ogolelih stabala. On okrete konja i zagrabi brzo ka njima. Raul i starac podoše za njim, iako ništa nisu bili videli.

Dojahali su iza drveća.

— Šta je sad? — upita Raul mrzovoljno. — Ja nisam ništa...

Onda i on ugleda dvoje jahača i umuče.

Jedva jednu milju zapadno od njih vukla su se dva jahača ka severu. Jahali su kroz talasasto zemljište i često su samo za trenutak bili vidljivi.

Starac otpljunu.

— Prokletstvo, momci! Oni jašu na sever.

— Što ne kaže ništa — promrmlja Dejv, ne skrećući pogled sa lanaca brežuljaka.

— Radi se o osamnaest hiljada dolara — zabruna ljutito stari. — I o tome da je ta priča objavljena u svim novinama i svako je mogao da je pročita. Đavo da ih nosi!

Dejv pokaza na tragove koji su vodili nedaleko mimo drveća.

— Ko se nalazi u poteri za dolarima, morao bi ovuda, duž ovog traga, da jaše. Meni se čini da su ona dvojica jednostavno predaleko na zapadu.

— Možda žele pre nas da stignu — odvrati stari. — Treba da držimo te momke na oku.

Dejv se ujede za usne. Za trenutak se jahači nisu videli. Njegov pogled pređe skroz preko bregova.

— To će nas samo zadržati — reče. — Izgubićemo suviše vremena.

Pratili su bez reči pogledima jahače. Tek kad su obojicu izgubili iz vida, nastavili su s jahanjem.

Posle desetak minuta, ti jahači se ipak ponovo pojaviše. Trojica kompanjona odmah zaustaviše konje. Dejv opsova tiho.

— Oni su zaokrenuli — utvrdi starac. — Negde će tako morati da nabasaju na tragove Tempera i Šejna.

Žurno su pojahali u zaklon.

Raul je uzdisao tiho.

— Neka sam đavo zna šta ti momci ovde hoće. Nastavimo mi ipak. Konačno, nas smo trojica.

Okrenuo je glavu upitno, gledajući čas jednog čas drugog kompanjona.

— Ja verujem da su se ti tipovi približili samo da bi se orijentisali po tragovima — reče stari.

Dejv se počea iza uha.

— Sačekajmo — odluči posle izvesnog vremena. — Ako ne ukrste tragove i ne pođu dalje svojim putem znaćemo šta treba da činimo.

Čekali su, a u njima je gorelo nestrpljenje. Niko od njih više nije prozborio ni reči. Sva trojica su zurili u one jahače preko koji su se približavali iz talasastog područja i direktno jahali ka tragovima koji su vodili na sever. Zemljište se odavde malo spuštalo, pa su trojica kompanjona imala širok pogled.

Dvojica jahača više nisu bila udaljena ni milju, kada su skrenuli tačno na tragove i zaustavili se. Moglo se sasvim jasno

opaziti kako se ti jahači okreću u sedlima i osvrću oko sebe.

Dejv izvuče „vinčesterku” iz futrole.

— Pa, sad znamo šta treba da činimo — reče i steže pušku pod miškom.

— Čekajmo još! — uzviknu starac. — Samo strpljenja, Dejve. Ti momci znaju da imaju druge za leđima. Pogledaj samo kako se stalno iznova osvrću. Kada bismo se sada makli, oni bi nas odmah opazili. Pustimo ih neka jašu! Cenim da će se ponovo odmaći malo na zapad. Onda ćemo to i mi učiniti, a zatim ćemo ih zgrabiti. Jer, zapadno od tih tragova teško da će računati s nekim neprijatnostima.

— Oni jašu nazad — primeti Raul, dok su jahači okretali konje i počeli da se vraćaju u talasasti predeo. Pri tom dobaci on starcu pogled pun priznanja. — Tvoj nos nije za potcenjivanje, stari!

Starac se isceri.

— Oslonite se vi samo na mene, mladići!

Dejv klimnu glavom.

— Dobro, onda. A sada da ih pratimo. Jer, ako su i oni u poteri za novcem, onda je bolje da im se odmah nađemo na usluzi. Šta ti misliš?

Starac proceni položaj sunca na nebu.

— Pa, ako požurimo, imaćemo vremena za to.

— Dobro, smestićemo momcima nešto pod kožu — zaključí Dejv.

Sačekali su dok dvojica jahača nisu nestala među brežuljcima. Onda su pojahali. Napustili su trag koji su danima bili pratili i okrenuli se ovom novom, jer su svoj pljačkaški pohod na sever želeli da nastave sami.

Jahali su vrlo oštro i protekao je jedva jedan čas a već su nadoknadili malenu prednost koju su imali ona dvojica.

Bila su to dva muškarca u tamnim krznenim jaknama. Nosili su crne „stetstone” i jahali svetlosmeđe konje koji su izgledali kao da potiču iz jedne ergele.

Starac je imao pravo. Oni se nisu osvrтали. Samo bi s vremena na vreme pogledali ka istoku, gde su se na udaljenosti od jedne milje vukli ka severu tragovi Roja Tempera. Sada su ih i oni pratili, što trojici kompanjona nije bilo teško da utvrde.

Dejv je želeo odmah da ih napadne.

— Napred! Zgrabite svoja gvožđa! Jašimo pravo na njih!

— Ja predlažem da ih obidemo — javi se starac. — Ovako bismo morali samo da se upustimo u dugotrajnu borbu s njima.

Do njih ima još četiri stotine metara brisanog prostora. Zato, ako biste se sada dali u galop, oni bi bili upozoreni. Zato pogledaj tamo preko, Dejve! Ako bismo tuda iznenada izbili između brežuljaka, bilo bi nam daleko lakše.

Dejv je zamišljeno nakrivio glavu. Nije mogao odmah da se odluči. Ali, zatim se ipak složi. Okrenuše još jednom konje i obodoše ih. Jahali su u jednom širokom luku i zatim ponovo skrenuli na tragove dvojice jahača.

Ali, kada su izašli iza brežuljka i pogledali za njima, bila su ona dvojica iščezla.

Dejv opsova gadno. Raul se kiselo smeškao, a starac iskrivi lice.

— Nebesa! — promrmlja razočarano. — To uopšte ne mogu sebi da objasnim.

Dejv mu dobaci mračan pogled.

— Sada smo ih baš iznenadili! — reče otrovno.

Raul uze revolver u ruku.

— Ili su i oni snažno jahali ili su nas prešli — zaključio.

— Ili, ili! — prasnu Dejv ljutito. — Voleo bih da znam gde se zapravo nalaze!

— Onda prosto pogledajmo — reče Raul i potera konja.

Izenada prasnu. Dejv i starac začuše zvižduk metka i sagnuše se.

Raul ga nije čuo. Osetio je udarac u grudi i užasnuto okrete glavu. Onda se bezglasno sruši iz sedla.

Dejv i starac baciše se sa konja. Sledeći metak prohuja iznad Dejvovog praznog sedla. Dejv se tvrdo dočeka na zemlju, obrnu se i podiže „vinčesterku”. Samo dvadesetak metara od njega, na vetru su se uvijali mali pramenovi dima preko žbunja.

Poslao je četiri brza metka iz cevi. I starac je zapucao. Ali, već trenutak docnije, odjeknu topot kopita koji se udaljavao.

Dejv skoči. Zahvaćen divljim besom htjede da se baci u sedlo. Onda njegov pogled pade na starca koji je klečao kraj Raula. Njegova desnica, u kojoj je držao oružje, mlitavo je klonula. Bacio je poslednji gnevan pogled na momke koji su odmaglili, a onda se okrenuo i prišao partneru.

Starac podiže pogled.

— Mora da je odmah bio mrtav — reče.

Na Dejvovom licu se videlo kako se grozničavo grči. Saže se ka revolveru i mirno ga pretraži. Onda zadenu oružje za pojas. Ovlažio je usne i stajao raskrečenih nogu. Desnicu je po-

ložio preko revolvera. Iznenada ga izvuče i nanišani na nekog nevidljivog protivnika. Ipak, ni time nije bio zadovoljan, pa baci Raulovo oružje u širokom luku odatle.

— Hajde — obrati se starcu. — Da zakopamo Raula. Ionako smo izgubili mnogo vremena.

Kopali su poljskim ašovom sa kratkom drškom sve dok nisu načinili plitak grob u koji su položili Raula, a onda natrpali iskopanu zemlju preko njega. Nekoliko trenutaka stajali su zatim ukočeno i bespomoćno pred grobom, držeći u rukama prljave i oznojene „stetstone“.

Onda pojahашe dalje. Sada ih je ostalo samo dvojica. Izgubili su jednog čovaka i istovremeno stekli gorko saznanje da sem njih i Šejna i drugi jure za tim novcem.

XI

Roj Temper je okretao glavu i tamo i amo. Jednom je oštro pogledao prema jugu, a drugi put se zagledao niz padinu ka severu.

Mala tačka na jugu bio je jedan usamljeni jahač koji je jahao tačno njegovim tragom. Ali, on je ipak još bio daleko i morao je još da se spušta, da projaši kroz dolinu i onda je još bilo pod znakom pitanja da li će uspeti da nađe put do malog platoa.

Od kako je sa Lizom napustio dolinu nije više nikakve tragove ostavljao za sobom. Tlo je bilo stenovito. Čak i kad bi jahač našao njihov trag, protekli bi još časovi dok bi stigao dovede.

A na severu, vukla su se nedaleko odavde kroz ovaj kraj jedna kola prema zapadu.

Roj Temper uze pušku u ruke i pope se uz padinu. On je ugledao svoju šansu.

Liza se podiže kad ga je ugledala da dolazi. Njen pogled bio je umoran i ispunjen beznadežnom prazninom. Oči su joj duboko utonule u duplje, i izgledalo je kao da je snažno pojačala sve senke, načinjene olovkom za šminku.

— Jesi li našao put? — upita apatično.

On se osmehnu.

— I da i ne, Lizo — odvrati i uze uzde svog konja.

Gledala ga je sa nerazumevanjem.

— Dođi! — pozvao je i pokazao na sedlo. — Samo još pola milje. Onda ćemo imati prevoz. Ugledao sam jedna kola.

Pustila je da joj pomogne da se popne u sedlo, a onda se čvrsto uhvatila za rog sedla.

— Vozi li on, znači, u našem pravcu?

— Da, vozi — potvrdi njen pratilac i krenu. — Ali pre nego što skujem svoj plan moraću da vidim ko na tim kolima sedi.

Poveo je ridana kroz šumu nadole dok nije stigao do podnožja. Tamo se zaustavi i dađe Lizi uzde u šake.

— On će provesti kola ovuda — reče i izvuče „vinčesterku” iz futrole. — I tako mi svega, Lizo, ako ih ne sedi previše na kolima, onda ćemo se dalje voziti sami.

— Roje, ti valjda nećeš te ljude...

Ona ne dovrši rečenicu i zagleda se u njegovu pušku.

Roj Temper je repetirao i nasmejao se grubo.

— Ja sam ti to do sada prećutao da te ne bih uplašio — odvrati — ali, Šejn je već tako blizu iza nas da sam ga video golim okom. Ako ne izgubi tragove, može biti ovde za tri do četiri časa. Zato moram da prevaram tog čoveka.

Njene oči ispuniše se strahom. Okrenula je glavu i pogledala nagore kroz šumu.

Snažan nalet vetra zahvati površinu tla i podiže prašinu i lišće. Roj Temper nabi šešir na čelo i izađe napred iz zaklona drveća.

Nije mogao još da vidi kola. Ali, čuo ih je. Stegao je pušku pod miškom i čekao napregnuto.

Liza potera ridana dalje napred i pogleda u istom smeru.

Onda ona opazi kola kako zavijaju iza jedne oštre stene. Bila su to velika kola s arnjevima koja su vukla četiri snažna konja i koja su se dobro zahuktala, kako je Roj Temper opazio na prvi pogled. Na kočijaškom sedištu, dobro natkrivenom cecradom, sedeo je jedan bradati muškarac. Nikakvi drugi ljudi se nisu videli.

Roj Temper se spokojno iscerio i koraknuo nazad. Onda je mahnuo Lizi da mu da uzde, poveo je ridana iz šume i krenuo ka kolima.

— Skini „stetson”, Lizo — rekao je tiho, preko ramena. — Treba da se vidi da si ti žena.

Liza skide šešir, gurnuvši ga na ramena, tako da je ostao da joj visi na vrpci. Novi nalet vetra dunu odjednom i ona za-

tvori oči. Vazduh je iznenada postao neobično topao. Kada je ponovo otvorila oči, kola su se već bila zaustavila.

Čovek na boku bio je veliki i snažan, a brada mu je bila gusta. On položi bič kraj sebe, omota uzde oko ruke i stavi ruku na pušku, koja mu je ležala preko kolena.

Roj Temper zaustavi riđana i pođe još tri koraka.

— Helo — pozdravi i podiže ruku. — Mi smo jako srećni što smo u ovoj pustoši sreli ljudska bića.

Bradati samo ovlaš odmeri Lizu. Na Roju Temperu njegov pogled se duže zadržao i on pri tom promrmlja jedan sasvim nerazumljiv pozdrav.

— Mi smo izgubili jednog konja, a nalazimo se na putu ka zapadu — objasni Roj Temper i baci pogled u kola. Ali, tamo se ništa nije micalo. Nikakvo radoznalo lice nije se pojavilo i njemu je odmah bilo jasno da se ovaj čovek nalazi sam na putu. — Mi putujemo u istom pravcu — dodao je.

•Čovekov pogled na tren odluta. Onda on klimnu glavom.

— Ima dosta mesta u kolima — reče.

On skloni ruku sa puške i poseže za uzdama.

— Privežite vašeg konja tamo odostrag — dodade.

Nasmešio se Lizi i pri tom mu se pokazase snažni zubi.

— Biće uskoro nevremena. Onda ćete za vašu ženu imati bar krov nad glavom.

Onda Roj Temper naglo podiže „vinčesterku”.

— Silazi, prijatelju! — naredi.

Vozarev osmejak se sledio. On se zabezeknu.

— No, hajde, hajde! — nastavi Roj Temper i mahnu puškom. — Napravićemo posao. Ti ćeš nam dati kola, a ti ćeš dobiti za to snažnog konja. Ali, nećeš jahati na zapad, nego na sever, razumeš? To je za nas toliko važno da ću ti morati poslati kuglu u glavu ako ne budeš uradio sve onako kako se meni sviđa.

Čovek prezrivo pogleda Lizu. Sigurno se razočarao u njoj.

— Daj već jednom ovamo tu pušku! — zatraži Roj Temper i ispruži ruku. — Ali, uhvati je pažljivo, razumeš?

Čovek uhvati pušku za kraj kundaka i ustade. Nalet vetra podiže visoko prašinu i cerada se zatalasa i poče snažno da šuška. Polako pruži stari vozar pušku nadole Roju Temperu.

Kockar je uhvati i naceri se zadovoljno.

— No, eto vidiš, prijatelju — reče ljubazno. — Jedan konj je još uvek više nego ništa.

Tada se bradonja pomeri neshvatljivo brzo. Roj Temper nije uspeo toliko brzo ni da shvati šta se zapravo događa.

On odskoči unazad, odbaci bradonjinu pušku i podiže „vinčesterku“. Kada je hteo da pritisne obarač, bradonja se već nalazio u skoku, uhvatio cev puške i povukao je još više nagore. Metak othuja u oblake. Liza ispusti pištav krik i u sledećem trenutku ležala su oba muškarca već na zemlji i rvala se besomučno.

Bradonja je bio snažan kao medved. Svojom težinom pritiskao je Tempera, koji nikako nije mogao da se izmigolji i ustukne. Umesto toga, gledao je u tvrde, ledene oči protivnika.

On ispusti pušku i pokuša da stegne grmalja za vrat. Pre nego što je uspeo da sklopi ruke, udarac pesnice onog drugog mu odbaci glavu unazad. Kockar zaječa i zgrči kolena kako bi mogao protivnika da odbaci sa sebe.

Ali, onaj drugi kao da za to nije mario, i uneo je svu svoju snagu u udarce.

Roj Temper oseti okus krvi u ustima i pokuša ponovo da se odgrune kolenima. Ali, tada ga novi udarac pogodi u bradu. Osetio je kako se gubi i kako tone u tamu.

Liza opazi kako se Roj Temper ispružio i onda ostao nepomično da leži. Ona uhvati uzde i okrete ričana. Ali, tada je bradonja već bio na nogama i od njegovog surovog i tvrdog pogleda ona se ukoči. Gledala je u njegovo čoškasto lice i shvatila da je taj muškarac od iste sorte kao i Roj Temper.

On se široko isceri, saže se i podiže šešir koji je u toku borbe bio izgubio.

— Žao mi je zbog vašeg muža, madam — reče — ali, ja više volim da zadržim svoja kola. On će to morati da uvidi.

— Mi smo u bekstvu — pokuša ona da mu nekako objasni razloge Roja Tempera.

On nakrivi šešir udesno i pogleda je pri tom ispitivački.

— U bekstvu? A ko nije, madam? Mnogo hvala da ste tako kasno skinuli vaš šešir. To me je jedino opomenulo. Trebalo je da vidim da ste žena, zar ne?

Merio je temeljito.

— Zašto ste u bekstvu i pred kim?

Pogledala ga je prkosno i ćutala.

— On je očigledno mali, nemilosrdni drumski razbojnik, je li? — upita podrugljivo, gledajući na Roja Tempera.

Liza sjaha.

— Vozite dalje i ostavite nas same — reče gorko.

Bradonja se nasmeja ponovo.

— Pa, vi ste mene zaustavili, madam a ne obrnuto. — Sagnuo se, izvukao Roju Temperu „kolt” iz futrole i položio oružje na vozačko sedište. — Hajdete već jednom, madam! Položimo vašeg junaka u kola. Približava se nevreme.

Obuzeo je divlji, očajnički prkos.

On to primeti i nasmeja se.

— Oprostite, madam, za to što sam mislio da je on vaš muž! — cerio se.

Vatreno rumenilo oblilo joj je lice.

— On jeste moj muž — lagala je.

Bradonja je već digao Roja Tempera na rame. Ali, sada ga pusti ponovo u travu.

— Rekao bih da vi niste u njega uopšte zaljubljeni... Eto! On krvari iz usta. Kao njegova žena, trebalo je da to već davno primetite.

— Ja... poče ona ljutito.

Cerio se tiho i bezglasno, ali sa puno podrugljivosti i zajedljivosti. Sagnuo se, ponovo povukao i prebacio preko ramena Roja Tempera. Podigao je i njegov „stetson”. Onda krenu pozadi, spusti šarage i položi kockara u kola.

Liza uze riđana za uzde i povede ga takođe pozadi kola. Bradonja preuze konja, popusti kolan pretraži u nekoliko poteza prtljag da nema slučajno u njemu oružja, a onda ga gurnu pored onesvešćenog u kola. Lizin pogled pade na nekoliko starih komada nameštaja, sanduke i vreće.

— To je samo fasada — objasni bradonja. — Ako bi bilo potrebno, otkotrljao bih ja to sve niz neku padinu.

Podigao je šarage i zakačio ih, čvrsto vezao riđana i pošao napred. Liza ga je pratila. Dok joj je pomagao da se popne besramno se cerio. Seo je tako blizu nje da bi u svako doba mogao da drži Roja Tempera na oku.

— Ja sam usamljenik — reče zatim. — Zbog toga mi vi i on možda dođete kao dobra maska. Zovem se Stiv Lindzej.

Odmerila ga je brzim pogledom.

— Ja sam Liza Randolph. On se zove Roj Temper.

Bradonja nemo klimnu glavom, ponovo se isceri i uze bič i uzde u šake. Onda potera zapregu.

Roj Temper je brzo došao k sebi. Zastenjao je, protrljao bradu i odupro se o laktove.

Lindzej izvuče „kolt” i uperi ga u unutrašnjost kola.

— Kako se osećate, Tempere?

Roj Temper okrete glavu. Onda opazi njih dvoje kako sede napred. Duboka bora urezala mu se oko uglova usana. Hteo je da skoči. Ali, ipak je pravovremeno otkrio revolver u šaci Stiva Lindzeja. Njegov pogled se polako podiže i susrete s očima bradonje koje su ga grubo i hladno posmatrale.

Onda Roj Temper shvati da je ovaj muškarac njegov smrtni neprijatelj i da njegovo neprijateljstvo ima veze samo sa Lizom. Ovaj čovek je bio usamljeni vuk kao i on, takođe pred nekim u bekstvu, i u potrazi za mirom i skrovištem, gde bi samo jednu ženu želeo da ima.

Sve je to pročitao iz bradonjinog pogleda i shvatio je takođe da bi ga ovaj i ustrelio, ako bi time mogao da postigne svoj cilj.

Pogledao je u svoju praznu futrolu od „kolta“. Onda ponovo pogleda put napred. Liza se nije osvrkala. Takvo njeno držanje ispunjavalo ga je tihim besom.

Iznenada, postade strašno mračno u kolima. Roj Temper pogleda napolje. Uvezli su se kolima u jednu usku jarugu. Ali, nije se radilo samo o tome. Neki topao i vlažan vetar duvao je kroz jarugu i gonio pred sobom prema njima sivi pesak, koji je prekrrio i konje i kola, tako da su troje putnika jedva mogli da dišu. Nebo je postalo sivocrno. Blistava munja zapara nebo visoko iznad stena, i tada zvuk snažne grmljavine ispuni vazduh.

Konji zanjištaše. Stiv Lindzej je imao velike muke da ih drži na uzdi. Pojurili su napred i teška kola su poskakivala kroz jarugu koja je bila taman toliko široka da dvojica kola jedna kraj drugih mogu voziti. Sivi pesak kovitlao se prema okolnim stenama, odbijao se nazad i ponovo prekrivao zapregu i kola. Liza se uvuče pod ceradu.

Tada ponovo sevnu na nebu. Od groma koji je sledio, izgledalo je kao da će se cela jaruga rasprsnuti. Počele su da padaju prve krupne kapi. Samo koji trenutak kasnije, poče prava provala oblaka.

Šibana olujom, vodena masa je kao džinovske pesnice udarala o kola. Konji se, njišteći, uspraviše na zadnje noge, i Stiv Lindzej ih je jedva snažnim trzajima uzdi vratio u normalan položaj.

Roj Temper pogleda put napred i kada je video da se Stiv Lindzej jedva bori s konjima, uspravi se i potraži neki predmet među sanducima i vrećama s kojim bi mogao da ga napadne.

Onda Liza kriknu uplašeno.

Iako nije pogledao put nazad, shvati Roj Temper šta znači ta ogromna senka. Tačno iza leđa riđana ležali su na stazi to-nama teški komadi stena. Drveće i kamenje još se uvek obru-šavalo. Naizgled bezglasno, jer je tutnjava oluje zaglušivala sve druge šumove. U tutnjavi vodene mase koja je dobovala po ko-lima, troje putnika nisu mogli da čuju ni tandrkanje točkova kola.

Liza i Roj Temper se pogledaše i razumeše. Kockar se sjuri napred.

Stiv Lindzej se obrte i uperi „kolt” u njega.

— Ostani pozadi, inače ću ti prosvirati glavu! — grmnu.

Roj Temper klonu kolenima na jednu vreću, držeći se čvrsto.

— Sve će se obrušiti! — vikao je. — Jaruga će se obru-šiti. Moramo napolje!

— Nazad — viknu Stiv Lindzej. — Proći će isto tako brzo kako je i došlo.

Roj Temper se zabalji u „kolt” i uzmaće.

Bradonja se ponovo okrete konjima, koje je bila obuzela panika i koje se nije moralo goniti, nego usporavati! On još uvek nije ugledao ništa zbog čega bi ga obuzeo strah. Ispunja-vala ga je samo bojazan da se ovo nevreme ne otegne. S obe strane slivali su se sa stena pravi vodopadi, a dnom jaruge te-kao je divlji potok koji je iz minuta u minut rastao.

Zato je sve više popuštao konjima koji su već gazili kroz vodu do članaka. Kola na visokim točkovima prosto su plovila. Odskakala bi pri tom kod svake neravnine na dnu, na koju bi u vodi naišla.

Pri tom su svi troje bili bacani tamo-amo i Stiv Lindzej je morao jednom rukom da se drži da ne bi pao s klupe. Više nego jednom umalo nije pao s kola.

Iznenada, i njemu zastade dah. Konji zanesoše u stranu i uz snažni trzaj se zaustaviše. On ih je snažno bodrio i trzao uzda-ma. Ali, nije uspeo da životinje vrati na stari pravac. Onda opazi da prednjaci u zaprezi stoje duboko u sivoj penušavoj vodi. Zgrabio ga je strah, i on poskoči s mesta i ošinu bičem.

Onda ga jedan snažan udarac pesnice obori s kola. Osetio je još da mu je bič bio istrgnut iz ruke. Onda se sruši glavačke u vodu. Odmah je došao k sebi i podigao se.

Do kolena u vodi, gackao je psujući i urlajući ka nejasnoj silueti kola. Oluja ga snažno zanese i ošinu ga kišom po licu. On ispruži ruke i baci se put napred, jer je jasno video pred so-bom prednji točak kako miruje.

Ali, tada konji povukoše. Uspeo je još da uhvati paok na točku, ali mu se ovaj izvi iz ruke i on se, kriknuvši, sruši u vodu. Kada se ponovo uspravio, od kola više nije bilo ni traga ni glasa.

XII

Roj Temper se jednostavno oslonio na konje, držeći ih neprekidno u pokretu. Ako je postojao izlaz iz ovog kazana punog zapenušane vode, onda su ga samo konji mogli naći.

Liza je čučala iza njega. Zakačivši se šakama za njegovu krznenu jaknu, zurila mu je preko ramena.

Konji u zaprezi borili su se da se iščupaju iz vode. Roj Temper zamahnu bičem i pusti ga da zviždi životinjama oko ušiju. Kada je konjima voda dosezala još samo do kolena, oni povukoše naglo. Roj Temper i Liza kriknuše i uhvatiše se čvrsto.

Onda Liza izgubi oslonac i pade u kola.

Roj Temper ispruži ruku ka njoj. Ali, nije uspeo više da je uhvati. Konji su vukli sve snažnije i upornije. Postrance se pojavi visoka stena. Kola tresnuše o nju, zatim su bila odbačena, jedan trenutak su se iskrenula, a onda su od zahuktalih konja bila ponovo povučena put napred. Sada i Roj Temper izgubi oslonac i pade u kola. Pri tom povuče na pod i Lizu, koja je upravo puzala put napred.

Ošamućeni, ostali su da leže i da se gledaju, dok su konji vukli kola kroz usku jarugu prema jugu.

Roj Temper se podiže i počeo da puže put napred. Bič je bio izgubljen. Uzde su se vukle po vodi između točkova. On se nađe preko šaraga i pokuša da ih dokači. Onda nešto tresnu. Kola zaplesашe na dva točka, zapeše i uz trzaj stadoše. Roj Temper polete glavačke s kola.

Liza kriknu glasno. Tragala je za kockarem. Tek kad se spustila sa sedišta, primetila je da su se kola snažno zaglavila između obrušene mase kamenja.

Onda opazi i Roja Tempera. Ležao je licem nadole, do grudi u mulju. Ona siđe i počeo da gaca kroz vodu do kolena. Uprkos debeloj krznoj jakni, bila je za tren oka mokra do kože.

Munje su sevale, a gromovi prolamali kroz vazduh.

Pokušala je da okrene teškog muškarca. Ali, za to njena snaga nije bila dovoljna.

— Roje, probudi se! — vrištala je očajno i osvrtala se.

Konji su se umirili. Nemo i predavši se, stajali su kraj ste-

novitog zida koji im nije nudio nikakav zaklon od kiše koja je pljuštala. Nedaleko od konja, grmela je široka struja vode niz strminu.

Na drugoj strani, uzdizao se šljunkoviti obronak. Ne jako strm. Jahač bi svakako mogao gore da se popne, a još malo više, činilo se Lizi da vidi drveće.

U jaruzi je voda rasla brzo. Ali, kako ona da odvuče Roja gore? Zdvojno se osvrkala. U svojoj nevolji, naćala se da bi Stiv Lindzej mogao doći. Iako se ona tog čoveka i bojala, iako ga je Roj Temper podmuklim udarcem zbacio s kola, to je ipak bila jedina moguća pomoć na koju se mogla osloniti.

Ali, Lindzej nije dolazio, a divlja voda se penila i dalje rala.

XIII

Sejn se smrzao užasno. Ta provala oblaka koja se iznenada izlila, promoćila ga je već u prvom minutu do gole kože. Uzani pojas šume nije nudio nikakav zaklon. Oluja je povijala stabla, i hujeći, terala pred sobom zavesu kiše.

Sejn je već doživljavao često takvo nevreme. Zbog toga je bio srećan što je preko šljunkovite padine uspeo da umakne iz uske jaruge. Davo bi ga znao koliko se visoko u međuvremenu tamo dole popela voda. Već se spremao da ovde gore, u tišini, pod drvećem provede noć. Nije poznavao ovaj kraj. Zbog toga se bojao da ide dalje, jer i nekoliko časova posle pljuska, umeju vodene mase da silaze s brda i jure kroz uske klance prema dolini.

On je već video u Montani kako tri do šest metara visoke bujice jure ka dolini, nose sve pred sobom i u uskim klancima od njih nema spasa.

Koliko god se njegov mrkov divlje otimao dole u jaruzi, dok je pljuštala kiša i vodene mase se rušile sa svih strana niz strmo uzdignute stene, toliko je sada mirno stajao ovde gore, pod drvećem. Stajao je strpljivo iza svog gospodara i samo bi s vremena na vreme lagano zarzao.

Posle nekoliko časova, nevreme se povuklo. Užasna kiša iznenada je stala. Sevnulo je nekoliko poslednjih munja preko prljavosivog neba. Onda su za olujom povukli se i oblaci. Istina, nije postalo mnogo svetlije zbog toga, jer je već padalo veće.

Daleko na istoku, zasvetlucale su prve zvezde na još svetloplavom večernjem nebu.

Šejn pomisli na Lizu i Roja Tempera i pitao se koliko su daleko i oni uopšte stigli. Bio je izgubio njihove tragove i posle ove snažne provale oblaka neće ih tako brzo ponovo ni naći.

Dok je još razmišljao o svemu tome, pogledao je niz šljunkovitu padinu dole u jarugu.

Onda je ugledao kola s arnjevima koja su stajala do osovinu u vodi koja se penila i jurila ka dolini. Ispred konja otkrio je jednu priliku. Usamljen, stajao je jedan muškarac na komadu stene koju je bujica odlomila od gromade i kome je ona takode prečila dalju vožnju, što se lako moglo opaziti.

Šejn je znao da se taj četvoropreg nalazi u paklenoj opasnosti. Još je bilo tiho u brdima. Dok voda dođe do te jaruge u punom zamahu, mogao bi čovek da se popne ovom padinom u sigurnost. Ali, konji bi bili izgubljeni i sigurno bi se podavili.

Šejn omota uzde mrkova oko jedne grane i počeo da se spušta.

Muškarac ga odmah opazi i mahnu mu. On skoči sa svog uzvišenja preko vode i počeo da se penje padinom.

Šejn je morao da pazi kuda ide, da se ne bi okliznuo. Zato je onaj drugi prvi njega prepoznao. Iznenada, ukočeno zastade.

— Morate da ispregnete konje i da ih dovedete ovamo gore! — povika Zapadnjak.

Tek tada se i on trže i ruka mu krenu ka oružju.

Bio je to Roj Temper! Samo je on to mogao biti. Šejn to opazi.

Kockarevo lice bilo je izudarano i krvavo. Teška krznena jakna bila je skroz mokra i pocepana... a njegova futrola za oružje prazna.

Šejn skloni desnicu s oružja.

— Gde je Liza? — upita.

Upravo tada, počelo je nešto da se miče u kolima i on opazi njenu glavu kako se pojavljuje.

Šejn produži dalje, prođe pored Roja Tempera i reče.

— Hajdete, moramo izvući konje iz jaruge.

— Voda će uskoro ponovo opasti — odvrati Roj Temper.

Šejn skoči dole i odgaca do kola. Liza ga je tek u tom trenutku prepoznala. Razrogačila je oči. Izraz zapanjenosti i neverice pojavio joj se na licu.

— Napustite kola, Lizo. Dođite u sigurnost — reče joj Zapadnjak preko ramena i poseže za uzdama.

Povukao je konje malo unazad i otkao kajase, a onda potera konje udesno, zatežući uzde. — Hoja! Hajd! — vikao je, i konji počеше da se penju oborenih glava uz padinu.

Roj Temper je stajao kao prikovan i zurio u Zapadnjaka.

— Dovedi riđana! — doviknu mu Šejn. Ali, Roj Temper se nije micao.

On izgleda nije shvatao opasnost koja je pretila.

Šejn je poveo konje jedan komad uzbrdo. Onda je pustio kajase i omotao uzde o komad stene.

Daleka tutnjava iznenada ispuni vazduh. Šejn se osvrte.

Roj Temper je stajao još uvek na istom mestu i zurio u nje-ga. On kao da je mislio samo na svoje brige i nevolje. Ali, Liza je još uvek stajala na kolima, a i riđan je još bio vezan za kola. Životinja je namirisala opasnost i počela njišteći da se propinje, trzajući uzdama..

Šejn je u nekoliko skokova bio dole. — Lizo! — povikao je i ispružio ruke ka njoj. Ona skoči i on je povuče gore ka padini, gde je Roj Temper prihvati i povede naviše. Sada je i on vikao i dozivao. Ali, već ga je zaglušivala tutnjava vode koja je nailazila.

Šejn se okrete ponovo. Onda opazi vođeni zid kako šumeći i peneci se dolazi. Tri metra visok, celom širinom jaruge. U snažnom zaletu, skočio je ka kolima, otpustio uzde riđana i okrenuo mu munjevito glavu u pravcu u kome je mogao da umakne. Riđan se prope na zadnje noge i njišteći zagalopira.

Šejn je pokušao da mu se uhvati za grivu. Ali, promašio je i sada se borio da se kroz vodu dokopa padine. Konačno je uspeo da se uhvati za veliki komad stene. Kao čovek koji je zadobio snažan udarac, tako se vukao prema gore. Kada je podigao glavu, ugledao je hladne oči Roja Tempera.

Liza je zurila u jarugu koju je preplavila sivožuta bujica. Samo je još cerada kola virila iz vode.

Nekoliko trenutaka kasnije, vođeno ogledalo se povuklo. Kola su stajala malo iskošeno pred komadom stene koji ih je i ovaj put zadržao.

Šejn se uspravi i nasloni na stenu. Kašljao je i brisao vodu s očiju.

Roj Temper se nasmeja hladno i smrknuto.

— No, sada smo jednaki, Šejne — reče oštro. — Sada smo obojica bez oružja. Ti si bio dovoljno dugo pod vodom. Ja ne verujem da možeš još upotrebiti svoj „kolt“.

— Roje! — viknu Liza prigušeno i htjede da ga zadrži. Kockar je odgurnu u stranu. Onda se sjuri na Šejna.

Zapadnjak je bio suviše iscrpljen da bi izmakao. Ispružio je ruke da bi zadržao napad. Ipak su ga pesnice Roja Tempera pogodile.

Šejn se zatetura. Bio je na cilju. Stigao je čoveka kojeg je lovio. Ali, sve prednosti bile su na strani progonjenog.

Iscrpljen od borbe s vodom, nije više imao dovoljno snage da bi mogao da se odbrani od napada Roja Tempera. Od njegovih udaraca pao je na tlo.

U padu je ispružio ruke i uspeo da uhvati napadača za jaknu. Zgrčio se i povukao Roja Tempera za sobom. Sada su obojica bili na zemlji i kotrljala se niz padinu.

Liza potrča vrišteći iza njih. Ali, upravo pred ivicom vode, odskočiše obojica muškaraca.

Roj Temper je osećao svoju premoć. Samouveren osmejao video mu se na licu. On ispruži ruke i poče da se pomiče lagano napred.

Šejn je grcao i borio se za vazduh.

— Dobro, Šejne — progovori Roj Temper preteći. — Ti si tako hteo. Sada dođi i uzmi svoj deo.

Zapadnjak se povlačio. Bilo mu je potrebno da dobije na vremenu.

— Prestanite! — vrištala je Liza.

Snažnim zamahom, želeo je Roj Temper da iznudi odluku i Šejna skine s nogu.

Ali, Zapadnjak je primetio kako udarac dolazi i brzo se sagnuo. Roj Temper izgubi ravnotežu i posrnu pored njega. Šejn ispruži ruku, uspe da ga uhvati za rukav, povuče i okrene. Onda ga udari svom preostalom snagom. Roj Temper podiže ruke i posrnu unazad. Šejn krenu za njim i pogodi ga još jednom. Roj Temper tresnu o jednu stenu, zatvori oči i složi se na tlo.

Šejn opusti ruke i poče da diše duboko.

Liza je isprva bila neodlučna, a onda priđe Roju Temperu i pokuša da ga okrene. Šejn opazi to, pope se ka njoj i pomože joj. Zatim se odmah ponovo okrenuo i nastavio da se penje. Naslonivši se na svog konja, ispraznio je „kolt“, rasklopio ga je i pažljivo obrisao jednom maramom. Tada ga napuni mecima iz bisaga.

Promenio je patrone i za opasačem.

Roj Temper još nije bio došao k sebi. Liza se uspravi i zagleda se u čelične lisice koje je Šejn držao.

Ne obazirući se na nju, Zapadnjak stavi Roju Temperu gvožđe oko zglavaka. Liza ga je i dalje gledala nemo.

On ih ostavi oboje ponovo same, oslobodi konje i povede ih gore u šumu. Sa mnogo muke uspeo je da zapali vatru, postavio drvene ramlje i okačio lonac sa vodom. Kada je kafa bila gotova dođoše gore Liza i Roj Temper. Čuteći zauzeše mesto kraj vatre i raskopčаше svoje mokre jakne. Roj Temper s naporom, dabome.

On se nasmeši izmučeno.

Bila je to moja šansa, Šejne — reče. — Ti ćeš shvatiti da sam morao da je iskoristim. Nijedan čovek ne bi se predao bez borbe.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Svako ima pravo na to da iskoristi svoju šansu. Ti si je imao, Tempere. Ali, odsada ne bi trebalo ništa više da pokušavaš... Onda, gde je novac? Nadam se da ga nisi ostavio tamo u kolima. Voda je mogla skroz da ga natopi.

Roj Temper i Liza se pogledaše. Onda kockar zavrte glavom.

— Mi nemamo novac. Možda je neko od ostalih zdimio s njim.

Šejn ga odmeri.

— Ti si imao svoju šansu, Tempere. Više nijednu nećeš dobiti. Taj novac ti više ne treba. A ni Liza neće s tim ništa moći da otpočne, ako si mislio na to.

— Mi smo bili ostavili konje iza dvorišta — objasni mu Roj Temper. — Donde sam ja imao novac. Tamo sam imao teškoća sa mojim riđanom i da bih imao slobodne ruke dobio sam vrećicu Džonu Delbertu. Ko hoće da se domogne novca treba za njim da jaši.

Šejn zažmiri i zagleda se iznad vatre u daljinu.

— Mi smo Delberta našli sledećeg jutra. Bio je mrtav i nije imao ni centa u džepovima. A ni u bisagama nije bilo ništa, sem dve stare košulje i nešto tvrdog hleba.

— Onda mora da je Džon izgubio novac — zaključio Roj Temper.

Šejn se osmehnu neodređeno.

— Koliko sam mogao da vidim, ona kola su izdržala bujicu. Mi ćemo sutra ujutru da se s njim odvezemo nazad. Ako si ti negde sakrio novac, onda je tvoje pravo da veruješ u to

da ćeš ga se još dokopati. Ali, ne umišljaj sebi da će te za vreme vožnje ijednog trenutka ispustiti iz vida.

Roj Temper se cerio nemo. Imali su pred sobom dugu vožnju i kao čovek s iskustvom, računao je na to da neće imati samo jednu šansu. Sem toga, imao je još i Lizu. Ona je stajala na njegovoj strani. Bio je siguran da će mu uspeti da u toku te duge vožnje zaskoči Zapadnjaka.

XIV

Dejv i starac koji su sa svojim partnerom Uaulom u Loganovom baru doneli odluku da ulove Roja Tempera s opljačkanim novcem pregrmeli su bez štete oluju u jednoj šumi. Bili su samo prokisli. Zaustavili su konje kada su iznenada ugledali jednog čoveka kako dolazi k njima. Obojica se i nehotice uhvatiše za revolvere. Jedan čovek, sam, to je mogao biti samo Šejn. Ali, to je bila samo prva misao. Vrlo brzo su uvideli da se radi o čoveku kojeg do sada nisu bili sreli.

Opušteno su zato sačekali njegov dolazak.

— Stiv Lindzej! — predstavi im se on. Bio je veoma iznuren. Lice mu je bilo izgrebano. — Potrebna mi je pomoć, misterii! Na mene je juče za vreme oluje bio izvršen prepad. Meni su ukrali kola i konje. Jedan muškarac i jedna žena. Jedan podmukli par. Ja ću vam svakom platiti po sto dolara.

Dejv i starac se pogledaše. I taj je pogled bio dovoljan. Obojica su bili shvatili ko je napao i opljačkao ovog čoveka.

Dejv podbode svog konja. I starac potera svoga. Lindzej je išao kraj njih.

— Daleko ne mogu biti — govorio je. — Mogli su ići samo jarugom. Platiću vam svakom sto dolara.

Dejv pojača tempo. Starac je sledio njegov primer. Lindzej je sada trčao kraj njih.

— Ali, čujte me! — vikao je. — Sačekajte me! — Podigao je ruke. — Platiću svakom hiljadu dolara!

Dvojica kompanjona sad su već galopirala. Lindzej je potrčao još brže, ali, ubrzo je zaostao i konačno se predao. Onda je opsovao glasno.

Dejv i starac se pogledaše i nasmejaše. Ponovo su našli trag!

Samo se starac još jednom osvrnuo.

— Da ne jurimo pogrešnog? — upita.

— Videćemo — odvrati Dejav.

Brzo su izgubili Lindzeja iz vida.

Malo zatim, pustili su životinje da opet idu korakom.

— Nema tragova — javi se Dejav. — Ni najmanjeg znaka od njih.

— Ako onaj tip nije lud, onda ćemo ga svakako naći — bio je uveren starac.

Dejav otpljunu.

— Tvoja šugava proročanstva, Simpe!

Iznenada se zaustavi. Stene su se zdesna nastavljale na jedan šljunkovitu uzvišicu. Gore se nalazila šuma. Na dnu jaruge, jasno su se mogli raspoznati tragovi konja i kola.

— Hej, Simpe, vidi! — uzviknu. — Onaj tip nam je zaista rekao istinu. — Dejav se osvrnu i klimnu glavom. — U svakom slučaju, ovuda su vožena kola.

Starac ga pogleda.

— Ja ništa drugo nisam ni zamišljao. U svakom slučaju, ta kola su se ovde bila zaustavila dok nije prošla oluja... Cenim da su tek danas ujutru nastavila vožnju.

— Ali na jug, Simpe! — opomenu ga Dejav.

— Nevreme ih je ovamo nateralo — objasni starac. — Uz strme stene nisu mogli da se popnu kolima. Negde iza jaruge već će oni promeniti pravac. Dođi! Njihova prednost ne može biti velika. Za dva časa mogli bismo ih možda već i stići.

Poterali su svoje konje, prišli ivici i počeli da galopiraju duž nje. Jaruga je bila još šest milja dugačka. Onda se ona širila u jednu prostranu kotlinu. Dejav se obazre. Ovde je postojalo dosta mogućnosti da se promeni pravac. Ali, kola su nastavljala da voze prema jugu.

Kada su stigli do stenovite uzvišice na kraju kotline, zaustavi Dejav na trenutak mrkova.

— Grom i pakao! — prasnuo je. — Ovo je potpuno šašavo. Zašto bi trebalo da pratimo Tempera na jug? To nije naš Temper, kad ti kažem. Danima je kao po kanapu jahao na sever. I sada se okrenuo! I to samo zato što sada poseduje kola?

Starac zažmiri i zagleda se u daljinu.

— Tamo iza su, Dejve! Pogledaj onu tačkicu! To su jedna kola. To su naša kola!

On okrete glavu i opazi Dejvov podrugljiv osmeh.

— Pusti bar da razjasnimo stvari.

Dejav nije bio siguran.

— Kako ti misliš. Ali, samo gubimo vreme.

On se okrete u sedlu i pogleda unazad.

— Danima je Temper bežao na sever. Ja to nikako ne mogu da shvatim.

— Da li je to shvatljivo ili nije, znaćemo kad dostignemo kola.

Dejv dobaci starcu podrugljiv pogled.

— Matori filozofe! Drvena glavo! — zabrunda i pljesnu mrkova tako snažno šakom da je ovaj odskočio uplašeno.

Galopirali su preko zavoja nizbrdicom. U oštrom trku, pratili su tragove. Tek kad su se toliko približili da je postojala opasnost da ih otkriju, oni uskutkuše.

Onda je došlo veče. Kola su se zaustavila pod jednom grupom drveća. Razgorela se vatra.

Dejv i stari Simp zadržali su se iza jednog šiblja visine čoveka i gledali ka vatri.

— Šta ćemo sada da uradimo? — upita tiho Dejv.

Starac se spokojno nasmeši i odgovori.

— Postoji jedan metod. On je toliko star da ga svako zna, a ipak svako ponovo na njega naleti.

Dejv ga napregnuto pogleda tražeći u tami njegov pogled. Osećao je snažan otpor u sebi, ali, uzdržao se. Onda mu je starac poverio svoje misli.

XV

Šejn baci nekoliko komada drveta na vatru i ponovo sede. Pri tom pogleda ispitivački ka Roju Temperu. Kockar je ceo dan prespavao i spavao je i sada. Šejn se nasmeši sebi u bradu. Poznavao je tu metodu.

Roj Temper je znao da Šejn praktično dan i noć mora da bude budan. Zbog toga je spavao po danu, da bi noću uvek mogao biti budan u trenutku u kome bi Zapadnjaka umor ipak mogao da savlada.

Šejn po danu sa Rojom Temperom uopšte nije razgovarao, a sa Lizom jedva. Tek kraj ove vatre posle dužeg oklevanja došlo je do razgovora.

— Ja to sve nisam želela ovako — progovori Liza, pošto se dugo kolebala i dobacila je Zapadnjaku neodlučan pogled.

Šejn je pogleda.

— Šta to koristi, Lizo? Šerif je mrtav i bićete svakako traženi.

Sakrila je glavu u šake i zakukala.

— On mi je obećao da neće uopšte biti mrtvih. Ja znam i to da on ovo nije tako planirao.

— To je đavolji krug Lizo — odvрати Zapadnjak. — Ne igra nikakvu ulogu da li je on to hteo ili nije. To se dogodilo i on će po tome biti osuđen.

— Ali, mora da postoji neki drugi put!

Šejn zavrte glavom.

Roj Temper odbaci svoje čebe, uspravi se i približi.

— Ne pogađajte se za moju glavu. — On gnevno pogleda Zapadnjaka. — Ima mnogo izlaza i jedan od njih ja ću već naći.

Šejn ponovo zavrte glavom.

— Postoji nekoliko mogućnosti da se stvar otegne. Ali, ti s tim novcem nećeš umaci.

Roj Temper je hteo nešto da odvрати, ali mu Šejn dade znak da ćuti podiže glavu osluškujući.

Začuo se topot kopita. Jahač se već bio približio. Šejn ustade.

— Ostanite da sedite! — naredi oštro svojim saputnicima. Onda se jahač već pojavio. Bio je to jedan stariji čovek.

— Zdravo vi kraj vatre! — povika starac. — Ima li još mesta? Vukovi u ovoj divljoj zemlji gone ljude da se okupljaju.

Šejn podiže ruku. Stari se već nalazio u svetlosti vatre.

— Ima dovoljno mesta, hombre.

Čovek se zaustavi i sjaha.

Šejn htede da mu priđe. Ali, tada se razleže oštar glas iza kola.

— Hvatajte rukama zvezde, vas troje tamo! Brzo!

Šejn se ukoči. Liza skoči uplašeno, a Roj Temper se, međutim, široko isceři i sasvim polako ustade. Sa paklenim zadovoljstvom podigao je svoje vezane ruke iznad glave. Ipak, još niko nije opazio lisice.

Starac mirno izvuče „vinčesterku” iz futrole i uperi je u Zapadnjaka.

— Jesi li ti Roj Temper?

Šejnu je odmah bilo jasno šta taj čovek hoće. On se osmehnu hladno.

Iza njega odjeknuše koraci. Jedan „kolt” zabio mu se u leđa.

— Odgovori već jednom, brate! Mi se prilično žurimo.

— Vi ćete u sledećem trenutku imati još više vremena — odvрати Zapadnjak mirno.

— Temper sam ja — javi se kockar koji je takođe sve shvatio. Ispružio je ruke prema pridošlicama. — Ovaj tip zove se Šejn. Ključevi od lisica su u njegovom džepu.

— Helo, madam — okrete se čovek, koji je stajao iza Šejna ka Lizi. — Je li ovo sve tačno?

Liza pogleda preko vatre prvo jednog uljeza pa drugog. Vatra je bila dovoljno jaka da je mogla da ih razazna.

— Od ovog jahanja nećete imati nikakvog zadovoljstva — počeo Šejn. — Oni...

Pritisak revolverске cevi u njegova leđa se pojača.

— Zasad je interesantno samo saznati ko je Temper — prekide ga Dejv grubo.

— Ja! — javi se Roj Temper ponovo.

— Je li to tačno? — upita Dejv Šejna.

Zapadnjak je dopustio da ga ti nitkovi iznenade. Ali, zbog toga nije bio ljut.

On je bio dovoljno realističan da shvati da su sada sve karte okrenute protiv njega.

— Tako je — odvrati. — Ali, novac nije ovde.

— U to ćemo se sami uveriti — saopšti mu Dejv nabusito i brzim pokretom izvuče Šejnu „kolt” iz futrole. Držeći zatim Zapadnjakovo oružje u ruci, obrati se Roju Temperu.

— Osamnaest hiljada dolara! Gde su oni?

Roj Temper se isceri i ponovo spusti ruke.

— Ti možeš tih osamnaest hiljada dolara da deliš s nama — nastavi Dejv pre nego što je ovaj uspeo da otvori usta. — Možeš takođe i da grizeš travu. Možemo da zamolimo damu da se za to vreme okrene.

Roju Temperu se steže grlo.

— Ja nemam ovde novac — odvrati uporno.

Dejv odmeri Šejnov „kolt” u ruci.

— Ja sam jedan jako miroljubiv čovek — reče — ali, dozvoljavam sebi s vremena na vreme da upotrebim ruke. Niko ne sme da se usudi da me zavatlava... Je li to dovoljno jasno? Ko to, naime pokuša, obrao je bostan. Jasno?

Pogledao je kockara preteći. Onda mahnu Šejnu rukom da pride Roju Temperu.

— Vi takođe, madam! — obrati se Lizi.

Kada je sve troje imao pred svojim revolverom, mahnu glavom starcu.

— A sad pretresi sve!

Starac se obazre neodlučno.

— Odakle da počnem? S kolima?

— Prvo bisage i Šejnov prtljag!

Starac krenu ka konjima i pozabavi se Šejnovim prtljagom. Kada je uhvatio prstima torbicu sa toaletnim priborom, on je načas podiže.

— Do đavola, to su stvari ođ mađam!

— Ništa ne mari — odvrti Dejv. — Pretraži sve.

Liza dobaci Šejnu upitan pogled, na koji Zapadnjak odgovori osmehom. Roj Temper je ne razumevajući ništa gledao čas jedno čas drugo.

— Ništa! — saopšti stari Simp, pošto je pretražio i bisage i prtljag Roja Tempera.

— Pređi sada na kola! — zareža Dejv besno.

Stari ođgega mrzovoljno tamo.

Dejvov pogled lutao je ođ zarobljenika do zarobljenika.

— Postoji dovoljno raznih metoda — reče upozoravajući.

— Ako on ništa ne nađe, jedno ođ vas će progovovoriti.

Njegov pogled pogodi Lizu.

— Ja ću vas već omekšati.

— Ti ćeš uzalud da tražiš novac — progovori Roj Temper.

— Šejn ti ne može reći ništa. Ni Liza takođe ne zna ništa. To je isključivo moja tajna.

Dejv baci brz pogled ka kolima. Simp je skidao sanduke i vreće s kola.

— Mene nećeš namagarčiti — opomenuo Dejv Tempera. — Mi ćemo sigurno naći ono što tražimo.

— Vi nećete naći ništa — reče Roj Temper. — Nijednog centa. Ja sam novac dobro sakrio.

On ispruži ruke ka Dejvu.

— Izvuci Šejnu ključeve iz džepa. To je cena.

Starac je psovao kraj kola. Bilo je suviše mračno. Bio je otvorio nekoliko sanduka i pretražio ih. Sada je istresao jednu vreću sa hranom.

Dejv se hladno osmehnu i pogleda u lisice.

— Sačekaćemo još malo. Ako on zaista ne nađe ništa...

Tada starac ispusti snažan zvižduk. Ispraznio je drugu vreću s hranom, klekao na tlo i čeprkao tamo.

— Imam ih, Dejve! O, nebesa! O srećo moja!

Dejv počeo da šara revolverskom cevi, a uperi i Šejnov "kolt".

— Ko se pomakne, dobiće kuglu u glavu! — zapreti.

Šejn, Roj Temper i Liza su začuđeno gledali ka kolima.

Starac je držao praznu vreću u ruci i bez prekida trpao nešto u nju.

Šejn je bio uveren da je starac našao osamnaest hiljada dolara.

Liza i Roj Temper su, međutim, bili iznenađeni i nisu mogli sebi da objasne šta je to starac mogao da nađe.

Stari Simp se tada podiže, zgrabivši džak pod mišku, pa krenu brzo ovamo.

— Dejve, ovde je najmanje...

On umuče i okrete se, jer je svoju „vinčesterku” ostavio u kolima da leži.

Dejvove oči su se sasvim suzile, kada je starac konačno došao i podigao vreću.

— Ovde ima najmanje pedeset hiljada dolara — mucao je stari.

Dejv koraknu malo nazad i popravi smer u kome je bio uperen revolver.

— Zašto ne, Simpe — reče. — Zašto ne? Novine nikada ne pišu punu istinu. One su prećutale i to da je Temper odmaglio sa jednom devojkom.

— Gledajmo da se izgubimo što pre — promuca starac i pođe ka svom konju.

Roj Temper je ostao bez reči.

Liza je Šejnu bila ispričala kako su se domogli tih kola. I Šejn je verovao Temperu da on zaista nema novac kod sebe. Zato mu je bilo odmah jasno da je ova velika suma vlasništvo onog čoveka kome su pripadala i kola.

Đavo će ga znati kako je taj Lindzej, čije je on ime takođe saznao od Lize, sakupio toliku sumu.

Starac veza vreću o rog svog sedla i htede da uzjaše.

— Čekaj! — povika Dejv uzbuđeno. — Tako jednostavno se ipak nećemo izgubiti. Ovi tipovi bi nam vrlo brzo bili na tragu. A ja hoću da jašem u miru.

Starac se okrete.

— Da, i šta...

— Ustrelili sve konje, Simpe! — naredi Dejv. — Hajde, brže! Ne gubimo više vreme!

Starac se ukoči.

— Dejve, ne možemo ipak...

— Hajde već jednom, požuri! — zaurla Dejv besno.

Starac je repetirao.

— Bolje da ih jednostavno odjurimo.

— Noćas će prvi put biti pravog mraza — objasni Dejv. — Životinje to znaju, i uskoro će se same ovamo vratiti, jer u kolima uvek ima hrane za njih.

— Pađ, kad ti tako misliš, Dejve — promuca stari i pođe ka konjima.

— Ne moga riđana! — povika Roj Temper. — Uzmite me sa sobom. Postoji još osamnaest hiljada dolara uz ovo, Dejve!

— Čekaj! — grmnu Dejv i starac se zaustavi iza vatre.

Dejv koraknu ka Šejnu i pritisnu mu cev revolvera u šnalu opasača.

— Ključeve od lisica!

— On laže — reče Šejn. — On ne zna gde su tih osamnaest hiljada dolara.

Dejv ga pogleda ljutito.

— Ključeve ili ću ih sam izvući iz džepa jednog mrtvaca.

Šejn posegnu lagano u džep.

— Roje, uzećeš me sa sobom? — upita Liza tiho.

— Pa, znaš kako je. Zar je to sada izvodljivo? — odvrati Roj Temper odsutno, ne skidajući pogled sa Šejnove ruke.

Zapadnjak se osmehn u i pruži Dejvu ključeve.

Dejv zađenu Šejnov „kolt“ u pojas pantalona i uhvati ih.

Dok je on pri treperavom svetlu logorske vatre tražio rupu u bravi lisica, stavio je Šejn sve na jednu kartu.

Munjevito je udarcem oborio Dejvovu ruku sa „koltom“ a levom rukom ga udario pod bradu.

Dejv se sruši na leđa, ali je pri tom uspeo da uhvati Šejna za jaknu i da ga povuče za sobom na tlo.

Roj Temper se obrte.

— Otključaj, Lizo! — viknu i pruži joj ruke s liscama.

Liza je stajala kao skamenjena.

Dejv je ipak uspeo da opali i metak prohuja Šejnu između nogu. Onda mu je Zapadnjak pritisnuo ruku s oružjem pod tlo. Bezglasno su se rvali.

Simp skoči ka vatri.

— Dejve, gde si? — viknu i podiže „vinčesterku“.

Tada se Liza sjuri ka muškarcima koji su se borili.

Dejv ispusti „kolt“, jer nije mogao da miče tom rukom i pokuša da trgne Šejnovo vružje iz pantalona. Liza priskoči, prebaci se preko boraca, uhvati odbačeni revolver i uperi ga Dejvu u glavu.

Roj Temper pritrča vatri da bi imao više svetla, pade na kolena i pokuša da otvori bravu.

Starac to nije video i opali na njega, dok je trčao ka svom konju. Prvi metak je promašio. On repetira i ponovo uperi pušku.

Šejn istrže Lizi „kolt“ iz ruke i dok je levicom stezao Dejvu vrat, opali na starog, pre nego što je ovaj uspeo da uputi drugi metak.

Udarac metka okrenu starca. On posrnu, ispusti pušku i pokuša da se uspuže u sedlo.

Šejn udari Dejva „koltom“ po glavi i skoči.

— Dalje od konja! — grmnu glasno.

Stari Simp je već bio stavio jednu nogu u uzengiju. Uporno se penjao na konja. Šejn se sjuri ka njemu. Stari se uspeo u sedlo, uhvatio za uzde i poterao konja. Ali, tada je već Šejn priskočio i tako povukao starog dole da ovaj mlitavo pade u travu i obustavi svaki otpor.

Šejn uperi revolver u Roja Tempera.

— Predaj se!

Kockar još nije uspeo da otvori bravu, pa se podiže. Liza se pojavi iz tame. On joj ponovo pruži ruke. Pri tom načini jedan brz korak u stranu, tako da je sada Liza stajala tačno između njega i Zapadnjaka.

Liza mu uputi dug pogled. Onda izvuče ključeve iz lisica i baci ih.

— Lizo! — vrisnu on očajno. — Tamo su pedeset hiljada dolara, do đavola!

Ona klimnu glavom.

— Znam, Roje! Na tih pedeset hiljada dolara ću uvek morati da mislim. Oni su mi otvorili oči.

— Ali, Lizo! — vikao je kockar i dalje. — Radi se o mom životu! Shvati to već jednom. Ja sam u položaju u kome moram svaku šansu da iskoristim.

— Vas ste protiv Šejna bila trojica — reče ona ogorčeno. — Za mene je takođe bilo sedlo, a ti znaš kako dobro ja umem da jašim.

On se zablenu u nju.

— Pa, valjda ti ne veruješ...

— Roje, bio je jedan trenutak u kome sam želela da ceo svoj život provedem s tobom. Za nas oboje to je bio najvažniji trenutak, i ja sam ti onda bila dosadna.

— Ti, dobro moje, ako sam načinio nekakvu grešku, oprosti mi. Sve se odigralo tako brzo.

Ona ga pogleda još jednom u oči. Onda se okrete, ode od vatre i priđe kolima.

Šejn odvuče starca do vatre. Stari Simp je imao samo prostrel kroz meso. Rana je jako krvarila i Šejn je previ. Više nije imao lisica. On veza svakom od dvojice nitkova ruke, a onda ih lasom priveza jednog za drugog.

Roj Temper se nasmeja zajedljivo.

— Hoće li ih tegliti sa sobom?

— Sada imamo pedeset hiljada dolara u prtljagu — odvra- ti Zapadnjak mirno. — Zato takve momke rađe imam sa so- bom nego iza sebe.

— Imamo još dug put pred nama — upozori ga kockar. — A mi smo ipak utroje, ne zaboravi to!

Šejn klimnu glavom.

— Utroje da. Ali, ne učetvoro. Sa Lizom više nećeš moći da računaš.

Roj Temper se nasmeja dvosmisleno.

— Nemoj biti baš tako siguran. Ona isto toliko žudi za novcem kao i mi.

XVI

Stiv Lindzej podiže pogled ka suncu, žmirkajući. Ono u ovo doba godine više nije imalo nikakve snage. On uze „kolt“, otkoči ga i pritisnu obarač. Stalno je iznova to pokušavao. Ali, bilo je bezizgledno. Oružje se moralo temeljito očistiti od rđe. Da je odmah posle nevremena imao pri sebi neku suvu krpu, oružje bi sada radilo kao sat. Sem ako i sve patrone nisu pos- tale neupotrebljive. Ali, ipak je imao oružje.

Rasklopio je „kolt“ i pokupio šakama peščani prah sa ste- ne. Uspeo je time da očisti sve delove. Ali, nije imao ništa čime bi i kućište opruge osušio.

Obuzelo ga je očajanje. Glad je zavijala u njegovoj utrobi. Obuzimala ga je nesvestica i mračilo mu se pred očima, kad je pomislio na svoja kola. Psovao je ljutito sebi u bradu. Izne- nada je začuo konjski topot koji se brzo približavao. Podigao je glavu i oslušnuo. Uspuzao se na sve četiri uz stenu, i osvrnuo se unakolo.

Onda ih je ugledao kako dolaze.

Bila su dva jahača. Pomislio je odmah na ona dva momka

koji su ga posle nevremena jednostavno prepustili njegovoj sudbini.

Okrenuo se i izgubljen u mislima zurio u svoj beskorisni revolver. Ali, oružje je svetlucalo i izgledalo opasno. Ispružio je ruku i uhvatio ga. Odmeravao ga je u šaci, zamahnuo i upe-rio oružje u visini bedra.

— Povucite, vi nemilosrdna đubrad! — vežbao se tiho.

Nije pritiskao obarač, jer je tačno znao kako bi se takav pokušaj završio. Njegov pogled pade na metke koji su već ko zna koliko časova ležali na hladnom novembarskom suncu. On uze šaku municije i napuni doboš. Ostatak baci nemarno. Os-lušnuo je, obrisao ruku o nogavicu i skočio.

Jahači nisu više bili daleko. Nosili su tamne krznene jakne i jahali dva svetla mrkova koji su ličili jedan na drugog kao da su blizanci. Stiv Lindzej se trže. Jer se setio da su oni ljudi jahali drukčije konje. Zajedljivi osmejak zaigrao mu je oko uglova usana. Sada mu je bilo sve svejedno. Morao je da po-novo dođe do svojih kola, pa stajalo to šta stajalo.

Tvrdo i muklo udarala su kopita oba konja o stene. Stiv Lindzej zatvori na trenutak oči i odmeri beskoristan „kolt“ u ruci... Kad bih samo imao neku suvu krpu, pomislio je očaj-nički. Onda skoči iz zaklona napred na stazu.

— Dignite ruke ka nebu, amigosi! — povika oštro.

Oni se zaustaviše odmah, zabuljiše se u njega kao da vide duha pred sobom i podigoše jedan za drugim ruke u visinu grudi.

— Helo, mister! — povika jedan od njih iznenađeno.

Stiv Lindzej se primače ljudima. Onda izvuče prvom re-volver iz futrole i skoči s olakšanjem nazad. Zatim je ispalio probni metak. Kugla se zabi između jahača u prašinu, Odahnuo je i za tren oka postao onaj stari. Snažnim zamahom baci svoj beskorisni „kolt“ u žbunje.

— Tako, sada možemo kako valja razgovarati međusobno. Jahači se pogledaše zbunjeno.

Sa tuđim „koltom“ u ruci osećao se Stiv Lindzej ponovo si-guran i jak. On oduze oružje i drugom jahaču.

— Sada dole s konja, prijatelji! — naredi.

Obojica sjahaše i odmeriše Stiva Lindzeja mračnim pogle-dima... Uvideli su da će odmah pucati ako ijedan od njih na-čini neki krivi pokret.

— Mi smo naseli jednom drumskom razbojniku, okrete se viši rastom svome partneru.

Toni zažmiri i lagano zavrte glavom.

— Mi imamo posla sa Stivom Lindzejom. Jer vi ste to, zar ne?

— Lindzej? — upita Tonijev partner i zagleda se ispitivački u grmaljevo lice.

— Čujte, Stive — javi se opet Toni i nasmeši prijateljski. — Možemo da vam predložimo jedan posao.

— Do đavola s tim — odbrusi Lindzej. — Penjite se ka steni i okrenite se.

— Naši džepovi su prazni — reče Toni brzo. — Ali, mi smo...

— Idite ka steni! — prekide ga Lindzej.

Sada ih je uhvatio strah. Oni su već mnogo slušali o ovom surovom banditu. Zagledali su se u revolvere. Onda počеше da se kreću natraške. Stigli su do stene i ostali tamo ukočeno da stoje.

— Ne možete nas ovde tako iz čista mira smaknuti, Stive — uspeo je da procedi Toni. — Mi vam predlažemo jedan posao. Mi smo ovde u poteri za jednim momkom koji ima u džepovima osamnaest hiljada dolara.

— Uzećemo vas sa sobom! — povika Tonijev partner očajnički.

Lindzej se smeškao hladno. On je bio u poteri za većom sumom. — Okrenite se! — grmnu i uperi „koltove”.

Sada ona dvojica poslušашe.

Lindzej zadenu jedan „kolt” u futrolu, zakorači među konje, uhvati ih za uzde i vinu se jednom u sedlu. Bacio je još jedan brzi pogled ka strmoj steni. Onda odgalopira.

Topot kopita oba konja ispunio je vazduh. Ljudi kraj stene se odmah okrenuše.

Lindzej opali nekoliko metaka, niti ciljajući, niti želeći da pogodi. Nekoliko trenutaka kasnije, već je skrenuo iza zavoja i nije ih više video. Vodeći jednog ždrepcu na uzdi, jurio je u galopu iz jaruge. Kada je stigao do njenog kraja savio je prema severu, ne kočeći konje. Usporio je tempo tek u onoj kotlini u kojoj je još uvek stajala voda u velikim barama. On potera konje kroz bare, i doše do mesta gde je jutros video ono dvoje razbojnika kako se gube s njegovim kolima.

Tu i tamo, mogli su se raspoznati tragovi jahača.

Lindzej nabi snažno svoj „stetson” na čelo. Njegov pogled klizio je preko tla i zaustavljao se na svakom otisku kopita.

Onda su se pojavili tragovi kola. Udisao je duboko i napregnuto zurio pred sebe.

Odlučio je da nikome od tih ljudi ne dozvoli da utekne. Posedovao je dva konja i mogao je da ih menja za vreme jahanja. Sem toga, imao je i dva revolvera i dve puške s kojima je mogao da nametne svojim neprijateljima tešku borbu.

Bio je odlučan da vrati ono što je smatrao da mu pripada, sedeo je pognut u sedlu i tako jahao milju za miljom.

XVII

Roj Temper je gnevno zurio u široka Zapadnjakova leđa. Dejv i stari Simp sedeli su pogureni kraj njega. Kako mu je izgledalo, nemo su se predali sudbini. Njihove glave su se klatile u ritmu njihanja kola tamo-amoo.

Pogled Roja Tempera klizio je preko nameštaja na suprotnoj strani, koji je, natopljen vodom, izgledao još stariji i ofucaniji nego što je bio. Pogledao je na sanduke i vreće, i pitao se po ko zna koji put zašto nije i on došao na ideju da sve to pretraži. Njegov pogled pade na četiri osedlana konja, koji su išli iza kola. Životinje su bile nadohvat ruke.

Ali, za njega su one ipak bile nedostižne. Šejn i njega i ostale tako vezao i zajedno omotao da su jedva mogli da se miču.

Onda je ponovo pogledao put napred. Liza je sedela kraj Šejna na boku i nije se nijednom osvrnula ka njemu pod ceradom. Samo bi ga Zapadnjak tu i tamo pogledao.

On se ujede za usnu i opsova nemo u sebi. Liza je bila u položaju da mu pomogne. Ali, ona se jednostavno više nije brinula za njega.

Djev primeti njegov pogled i pročitao mu misli. Tiho se nasmeja i zavrte glavom.

— Ona te više ne zarezuje — primeti pakosno. — Ona smatra Šejna boljim muškarcem.

U očima Roja Tempera zaiskri bes.

Dejvov smeh ga još pojača. I starac se cerio, iako ga je pri tom bolela rana.

— Jednom ću se ja o njima pobrinuti — prosikta Roj Temper.

Dejvov osmejak iščeze. On pogleda Roja Tempera ozbiljno, ali ipak zavrte glavom.

— Ti ne, Tempere! Ti ne! Cenim da ćemo prisustvovati događaju kada te budu podizali na granu.

Lice Roja Tempere posive.

— Da — izusti starac ravnodušno. — Ti imaš prokleta male šanse, mladiću moj. Ti se uzdaš u devojkicu. Ali, ni to nije ništa. Ona te može odvezati. A onda? Šta onda? Ključevi od lisice su izgubljeni. Šejnu to sigurno godi.

Roj Temper se zagrcnu i zagleda pred sebe.

Dejv krišom namignu starcu.

— Ti imaš samo jednu šansu onda ako budeš sarađivao s nama — reče Dejv posle izvesnog vremena.

Roj Temper podiže pogled i osmehnu se klonulo.

— Vi možete isto toliko malo da se mičete kao i ja.

— Objasni devojci da se sa svakim okretom ovih točkova što škripe za jedan komad bliži vešalima — reče Simp. — Ja sam uveren da će ti ona onda pomoći. Ali, samo tebi, a to jako malo koristi.

Roj Temper je hteo nešto da odvrati, ali ipak očuta, pošto se Šejn u tom trenutku okrenuo i ispitivački pogledao u unutrašnjost kola. Kada se Zapadnjak ponovo posvetio zaprezi, Temper progovori.

— Negde ću ipak moći da razbijem ove lisice. Samo kada bih mogao da uzjašem na jednog konja. Kad bi mi ona pomogla u tome...

— Onda bi je Šejn morao ustreliti — reče Dejv. — To ona neće učiniti. Reci joj da treba da preseče veze jednom od nas. U mojim bisagama nalazi se nož. Kad padne mrak mogla bi se pobrinuti za to, a da Šejn ne primeti ništa.

— Onda ćemo mi podeliti onih pedeset hiljada dolara — reče stari.

Dejv klimnu glavom u znak saglasnosti.

Roj Temper pogleda nepoverljivo jednog pa drugog.

— Ko mi garantuje da me nećete ostaviti na cedilu?

— Niko — odvrati Dejv suvo. — To je tvoj rizik. Ali, mi mislimo pošteno. Podelićemo novac s tobom, i još ćemo te odvesti kod jednog kovača. Dajem ti svoju reč za to.

— Tvoju reč! — nasmeja se Roj Temper muklo.

— Ti možeš time samo dobiti — dobaci starac. — Verovao ti nama ili ne, bićeš slobodan. A onda ćemo se pobrinuti da Šejna za dugo, dugo vremena izbacimo iz stroja i tako ćeš ti umaći vešalima. Tvoj deo ti dolazi povrh toga. Ja ne bih

dugo razmišljao. Za nekoliko dana smo na cilju. Onda ćeš imati vremena za razmišljanje, mladiću moj.

Roj Temper je premišljao i premišljao. Onda zavrte glavom.

— To ona neće učiniti.

Dejv se osmehnu prevejano.

— Ona te je volela, hombre! Ja ne mogu sebi da predstavim da bi volela da te vidi na vešalima. Opiši joj jedno takvo izvršenje u svim pojedinostima.

Roj Temper divlje zaklati glavom.

— Toliko vremena ja ipak nemam. Najviše što mogu, to je da joj došapnem nekoliko reči. Ništa više.

— Dobro, Tempere — reče Dejv. — Onda ću ja to preuzeti. Večeras kraj vatre. Nadam se da ćeš moći to da izdržiš.

Roj Temper je buljio u njega ne shvatajući ništa.

— Uhvatiće te jeza, mladiću moj — primeti starac grubo. Prezriv izraz lebdeo mu je oko usana. — Postaće ti sasvim jasno da je čisto samoubistvo smaknuti šerifa, što inače svako zna.

— Dosta, Simpe! — preseče ga Dejv i dobaci mu jedan opominjući pogled.

Roj Temper je lutao pogledom od jednog do drugog.

Ti ljudi mu se nisu dopadali. Ali, on nije imao nikakvog izbora. Ako je želeo da spase svoj život, morao je da se poveže s njima. Jer, put na koji je ukazao Dejv, bio je jedini izlaz, i on je to znao.

Ipak, sve je ležalo u Lizinim rukama. Pitanje kako će se ona odlučiti, mučilo je Roja Tempera čitav dan, a da nije našao odgovor na njega. Ali, on jednostavno nije mogao da zamisli da će ona želeći da ga gleda kako umire.

S druge strane, izgledalo mu je krajnje sumnjivo da će ona biti spremna da oslobodi i Dejva. Samo u jednom je morao s Dejvom da se složi. Sa lisicama na rukama neće stići daleko. Ali, da li će to i Liza uvideti?

Pred samo veče, skrenu Šejn s puta i usmeri četveropreg ka jednom komadu šume da bi preko noći imali zaklon od oštrog severnog vetra.

Pošto je zbrinuo životinje i raspalio veliku vatru, svukao je trojicu muškaraca s kola. Oni su se bili užasno smrзли i bili su srećni da se nađu blizu vatre. Posedali su zato odmah jedno kraj drugog.

Šejn im popusti konopac, tako da su mogli da miču ru-

kama. Onda Liza podeli tvrdi hleb i usoljeno meso. Pri tom je izbegavala da gleda zarobljenike.

— Donesite vašem starom prijatelju jedno ćebe — obrati joj se Dejv, cereći se. — Vetar mu nije tačno u leđa i on će se užasno smrznuti!

Liza ljutito pogleda Dejva.

Ovaj se i dalje cerio.

— Uskoro se više neće smrznavati. Ali, neće mu biti ni toplo. Kao što je inače u grobu.

Sva trojica pogledaše Lizu u lice. Svakog od njih je jako interesovalo kako će ona primiti takve reči. I onda opaziše kako joj se uglovi usana počеше da trzaju, i kako je odmerila Roja Tempera žustrim i nervoznim pogledom.

Šejn pređe pogledom po banditima. Odmah je shvatio na šta Dejv cilja.

— Jedi, Dejve! — reče mu mirno.

Dejv pogleda u svoj komad mesa.

— Dodajte mu jedno ćebe, madam. Poslužite ga malo. Istina, uskoro će s njim i bez toga postupati kao sa nekim lordom. Kada nekog osude na smrt, onda čuvari i šerifi s njim postupaju prijateljski.

Liza se uspravi i pogleda u Roja Tempera čije je lice čak i pri crvenkastom odsjaju vatre bilo bledo.

— Baš je šteta što su izbrojani dani u kojima je vaš prijatelj mogao da vodi tako lep život — nastavi Dejv. Jer, jednog dana počće negde u velikoj kaznionici. da se čuju udarci. Oni će dobovati i govoriti. Ako njegova ćelija bude imala prozor na pravu stranu, možda će moći da vidi kako rastu vešala. Ili će bar videti senku koju sunce baca. Ili mesec. Vešala bacaju dugačke senke, madam. Onda će ga iznenada uhvatiti užasan strah, a negde u toj kaznionici sedeće jedan razbojnik, hladniji i tvrdi od svakog kamena i mazaće uljem konopac. On će to raditi vrlo znalački i misliće pri tom na vašeg prijatelja, čiju je težinu i masu već poduze znao.

Liza okrete glavu. Užasnuto je zurila u Šejna. Roj Temper je bio nesposoban da jede. Ruke su mu klonule u krilo, a oči su mu postale velike i razrogačene.

Dejv se uopšte nije obazirao na to. On okrete svoj komad mesa i bio je spreman da ga zagriže.

— Dobro — nastavio je zatim bezosećajno. — I onda će doći do toga. Napolju će sigurno biti još mračno. A onda će to veliko zdanje iznenada oživeti. Vaš nekadašnji dragan, ma-

dam... on neće videti ništa. Ali, čuće mnoge ljude. Stražare, šerife. Samo jednog neće čuti... dželata. Jer, to kopile je šunjalo tihih koraka.

— Slušajte vi! — povika Liza užasnuto.

— A onda će poći ka vešalima, madam — nastavi Dejv i prvi put je sada pogleda. — Četrnaest puta će da skrenu. To je propisano. On će hteti jednim pokretom da vas pozdravi. Ali, veze će ga sprečiti u tome. Zato će on samo okrenuti glavu i nasmejati se.

Šejn se podiže.

— Dosta sada, Dejve — reče i ode do kola.

Liza pogleda za njim. Bilo joj je nerazumljivo da nije rekao ništa dalje.

Dejv je sačekao dok ga ona nije ponovo pogledala. Onda klimnu glavom ka njoj.

— Vidite, on je jednostavno otišao, umesto da mi da jednu po labrnji. On je jedna surova svinja.

— Umuknite već jednom, Dejve! — povika Liza uzrujano. — Zašto morate tako nešto da mi pričate? Roje, reci mu...

Naglo je umuknula, jer je tog trenutka opazila Rojev užasnuti pogled.

Dejv pogleda ka kolima. Šejn se već vraćao.

— Hteo sam da znate šta očekuje vašeg prijatelja, madam — dodao je brzo.

— Ti moraš da mi pomogneš, Lizo — mrmljao je Roj Temper izgubljeno. — Ja nemam više mnogo vremena.

U tom Šejn priđe, donoseći sobom ćebad.

— Idite noćas u kola — obrati se ženi. — Mi ćemo ostati kraj vatre.

Liza se diže i odmah se udalji.

Trojica zarobljenika gledala su za njom. Šejn sede i pošto su zarobljenici završili s jelom, ponovo ih čvrsto veza. Onda uze svoje sedlo i ćebe i steže „vinčesterku” pod ruku.

Udesio je svoj konak postrance od vatre, pod jednim drvetom. Nije trebalo da oni vide kada je budan a kada spava. A da bi mogao da izdrži na nogama, spavao je on svake noći po nekoliko časova. Ali, i tako je bilo opasno. On se zavi u ćebe i nasloni na stablo, sa „vinčesterkom” spremnom za paljbu pored sebe.

Poslednjih noći padao je mraz, a noćas se nebo naoblačilo. Vazduh je mirisao na sneg.

Nije dugo tako sedeo, a već je počeo da se bori s umorom. Ona trojica još su sedela kraj vatre i razgovarala. Sigurno su bili uvereni u to da je on u ovim trenucima još budan. Zbog toga je dozvolio sebi da zaspi.

Jedan šum trgao ga je iz sna. Bio je odmah sasvim budan, uzeo pušku u ruke i obazro se oko sebe. Ona trojica su bila polegala kraj vatre. Odande nije dopirao nikakav zvuk. Njegov pogled odluta ka kolima. Onda opazi Lizu kako silazi s kola.

Ostala je dugo tako da stoji, a Šejn je napregnuto čekao. Konačno se ona pokrenula i pažljivo otkoračala ka vatri. Nekoliko metara od nje se zaustavila i osvrnula istražujući.

Šejn zadrža dah. Dejvove reči nisu ostale bez uticaja na nju. Ali, on je to već znao.

No, tada ona promeni smer i pođe ravno ka njemu.

— Šejne? — prošaptala je.

— Da, ovde sam — odvrati Zapadnjak isto tako tiho.

Ona mu priđe i sede kraj njega. Tražila je njegov pogled i položila mu ruke na kolena.

— Hoće li za Roja zaista biti tako loše? — upita.

— Je li ti hladno?

— Da — šapnula je.

— Dodji onda bliže! — pozva je Šejn.

Ona navuče čebe čvršće oko ramena i primače mu se.

— Loše ili ne — odgovori Zapadnjak na njeno pitanje — Roj je jednom drugom oduzeo život. Sa kojim pravom?

Ona dugo nije rekla ništa. On je uze u naručje i pošto se ona nije opirala, poljubi je. Ona dopusti da se i to dogodi.

— Zaboravi tog čoveka! — reče joj Šejn. — I to što možeš brže!

— Pusti ga da beži! — odgovori ona tiho, okrete se sasvim k njemu, pomilova mu lice i poljubi ga strasno. — Neću moći nikad otići s tobom u krevet ako ga ti odvedeš u grad i njega tamo obese.

Šejn se nasmeši.

— Je li ti to zaista na pameti?

— Tebi nije?

— Već ceo dan!

Ona ga zagrla i prekri mu lice vrelin, žarećim poljubcima. On joj raskopča krznenu jaknu i pomilova je po grudima.

— Ostali su nam suviše blizu — reče Liza posle izvesnog vremena.

To je morao da joj da za pravo. Ipak, nastavio je da je miluje. Njoj se to dopalo. Privijala se uz njega i ugrizla ga za vrat. Zatim se opustila. Neko vreme je disala jako brzo. Končno se uspravila.

— Hoćeš li mu pomoći? — upitala ga je i ponovo strasno poljubila.

— Ja nisam advokat. Pravnik bi mogao da mu pomogne. Bar malo.

— I šta će biti s nama?

Šejn je privuče k sebi.

— Slušaj! On je smaknuo jednog čoveka. Za to mora da odgovara. Niko ne može toga da ga poštedi. Ja ponajmanje.

— Ti nećeš, Šejne! — rekla je gorko, i pogledala ga u oči.

— Ne mogu! Niko ne može da mu pomogne.

— Oh, bože, Šejne! Ja sam toliko dugo bila s njim. Jasno, sada sam shvatila da me on uopšte ne voli... Ali ti... ja verujem da me ti takođe ne voliš. U svakom slučaju, ne dovoljno.

— Zabadaš mi nož u grudi!

— Razmisli malo. Pokušaj! — molila ga je.

— Ne ide! Nema šta o tome da se razmišlja.

Poljubila ga je još jednom, ustala i poslala nazad ka kolima. On je gledao za njom... Ne! O tome nije imalo šta da se razmišlja. Ni njoj za ljubav.

Roj Temper je bio ubica. Hladnokrvno je ustrelio čoveka zakona u tom gradu.

Zavio se čvrsto u ćebe i odspavao još malo.

Vatra je lagano dogorevala, a kraj nje su, zavijeni u ćebad ležala trojica zarobljenika.

Pre nego što su sledećeg jutra krenuli dalje, ustrelio je Šejn jednu antilopu i sada je uređivao.

Tu priliku iskoristio je Roj Temper. On mahnu vezanim rukama Lizi, koja je bila zaposlena time da veže osedlane konje nazad za kola.

Znala je odmah šta on od nje želi. Prišla mu je i ne obraćajući pažnju na ostalu dvojicu rekla.

— Ja ću ti pomoći, Roje. Jer, inače nećeš imati nikakve šanse.

Sva trojica se isceriše.

— U Dejvovim bisagama sakriven je nož — promrmlja Roj Temper i uputi ispitivački pogled ka Šejnu. — Izvuci ga odatle sad odmah. Ali, ti ćeš morati Dejvove veze da presečeš, čuješ li? Ja ne mogu mnogo preduzeti dok nosim ove proklete lisice.

Gledala ga je s iščekivanjem.

— Dejv će oboriti Šejna — nastavi kockar — a onda ćemo se svi izgubiti odavde.

— Ovi ljudi nemaju čega da se boje, Roje — odvratila Liza brzo. — Šejn će ih nešto pre grada pustiti da pobegnu. Ja ću noćas osedlati za tebe jednog konja i odvezati te.

— Ti moraš da oslobodiš Dejva. Kuda ja da se denem, noseći na rukama ove proklete lisice? Valjda uviđaš i sama!

Liza se okrete i iščeze pod ceradom. Onda priđe Šejn. Obesio je očišćenu antilopu u kola i kratko zatim krenuli su dalje. Šejn je onu trojicu pnovo zajedno vezao.

Dejv je opipao pod ceradom svoj prtljag i zadovoljno se iscerio.

— Ona je izvadila nož — šapnuo je kradom ostaloj dvojici. — Ako samo tvoj konopac bude presekla, Roje, onda se postaraj da se ti dokopaš noža. Preseci mi skroz veze na rukama. A onda će ovaj hvalisavi tip imati šta da doživi.

Sva trojica zurila su u Zapadnjakova leđa i grozničavo su očekivali trenutak u kome će Liza ugledati za Roja Tempera šansu za bekstvo.

XVIII

Stiv Lindzej je jahao najteži put svoga života. Za ovo doba godine, bio je suviše tanko obučen, jer praktično nije imao ništa iz kola na kojima se nalazila sva njegova imovina. Hladnoća mu se uvlačila do kostiju. Ali on se držao.

Bio je ponovo tako tvrd i žilav kao što je uvek bio. U prtljagu na oba mrkova nalazilo se dosta namirnica, tako da je na skoro svakom odmorištu mogao da se okrepi. A pod dva čebeta noću mu je bilo dovoljno toplo da bi mogao dobro i mirno da spava.

Nije štedeo konje.

Jahanje na ovaj način vodilo ga je snažno napred, i kada je prvi sneg pao, dostigao je svoja kola. Sa neopisivim besom u srcu, i brigom za svoj novac, pretekao je zapregu u širokom luku i potražio neko povoljno mesto za sebe.

Ostavio je konje iza jednog brežuljka i legao između nekog trnovitog žbunja, vrebajući. Ceo kraj je počivao u potpunoj tišini i samo su bešumno padale snežne pahuljice, pokrivaajući smrznuto tlo.

Dosada napadali sneg prigušivao je topot konjskih kopita kao i tandrkanje i škripanje visokih kolskih točkova, šumove koji su se pod drukčijim uslovima mogli čuti miljama daleko.

Ali, u mirnom zimskom pejzažu, on je tu zvuke začuo tek u trenutku kad se zaprega pojavila.

Odmah je odbacio sve sumnje. To su bili njegovi konji i to su bila njegova kola.

Naslonio je pušku o rame i brižljivo nišanio u muškarca na boku. Ali, kola nisu dolazila baš pravo na njega kao što je prethodno bio računao. Rastojanje je bilo znatno, i zbog toga ga bacalo u brigu da ne pogodi ženu. Jer, on nije znao kako i koliko zanosi tuđe oružje.

Posle kraćeg oklevanja, on ponovo odloži oružje. Pošto su se kola malo približila, otkrio je on s izvesnim čuđenjem da su četiri konja vezana za njih pozadi. Sa tako mnogo ljudi on nije računao.

Ali, taj broj za njega nije ipak bio nikakva prepreka.

On uperi pušku još jednom i nanišani na muškarca za kojeg je verovao da je Temper. Dok su kola prolazila ispod njega opazio je ipak da se ne radi o Temperu. Temper je bio krupniji i imao je svetliju kosu.

Lindzej je bio čovek koji nije razbijao glavu izvesnim mislima. On je tačno znao šta hoće a šta neće. To mu je bilo dovoljno.

Zbog toga, nije dalje mislio ni o tome kako da žena sedi pokraj tog čoveka. Kada bude imao te momke pred svojim cevima, onda će znati.

Otpuzao je kroz sneg nazad ka konjima, odvezao iscrpljene životinje i popeo se u sedlo.

Pratio je kola na izvesnom odstojanju. Zasađa se ograničio na to da osmatra oštro. Morao je tačno da zna sa koliko ljudi će imati posla. Samo to pitanje ga je zaokupljalo.

Kada je počelo da se smrkava, kola se zaustaviše.

Lindzej se smrknuto smeškao pred sebe i ponovo kleo ljude koji su ga tako ružno bili izigrali. Njegovih pet minuta je dolazilo, slutio je to.

Vejavica nije bila jako gusta. Vidljivost je bila relativno dobra, i on je brzo našao mesto odakle će moći da osmatra tok događaja.

Zapanjeno je ustanovio da su samo vozar i žena sišli s kola. Pod ceradom se izgleda nije micalo ništa. A onda, osećao se bukvalno kao da je pao iz oblaka kad je video trojicu vezanih muškaraca kako silaze s kola. Vozar ih je odveo pod drveće, kod vatre.

Lindzej odmah ustade. Njegov čas je došao.

XIX

Liza okači kotlić s vodom iznad vatre. Onda je sela sasvim blizu Roja Tempera. Bez daha i uzrujana pratila je pogledom Šejna koji je vodio konje pod drveće.

— Ti moraš noćas nekako da to uradiš — šapnuo joj je Roj Temper. — Ostala su nam samo još dva dana putovanja.

— On zna da hoću da ti pomognem — odvratila je Liza očajno. — On ne skida oka s mene.

— Hajde, Lizo! Sada! Sada! Gde ti je nož?

— Hoću prvo jednog konja da osedlam za tebe.

— Daj mi Dejvov nož! Šejn stoji tačno iza konja.

Liza je već ranije opazila da je Šejn ne gleda. Ona zavuče ruku u krznenu jaknu.

— No, hajde već!

Liza je oklevala.

— Moram da imam taj nož — siktalo je Roj Temper. — On nas noćas neće ostaviti napolju, nego će nas strpati u kola i vezati kao majmune na lanac.

Liza se borila sa svim dvoumicama i grižom savesti koje su je obuzele. Kada je opazila da Šejn obilazi oko konja i vraća se, izvuče nož i gurnu ga brzo Roju Temperu pod jaknu.

— To ti nikada neću zaboraviti — prošaputa on, pomakavši se.

Lizin pogled pade na Dejva i ona opazi kako se on demon-ski ceri.

Užasno pogleda ponovo Roja Tempera. Tada na njegovom licu opazi isti izraz.

— Roje! — istisnu ona iz grla očajnički. — Ja te molim...

— Tišina, dolazi!

Liza poče da se bakaće oko kotlića s vodom. U njoj se uskomešaše osećanja. Htela je već da se vrati i da ponovo izvuče Roju Temperu nož iz jakne. Onda se seti Dejvovih reči.

Ne, pomislila je, tako u mukama ne treba Roj da umre. Ne na tako užasan način.

Šejn priđe vatri i sede nasuprot one trojice.

— Noćas će biti prilično hladno. — reče. — Ostaćemo svi kraj vatre.

Dejv se nasmeja ljutito.

— Vi se zapaženo brinete za nas, Šejne — primeti zajedljivo.

— Od sutra više ne. Sutra ćete moći da se izgubite.

— To ne dolazi u obzir — odvrati Dejv. — Mi se vozimo s vama i mi ćemo sebi uzeti jednog advokata. Vi niste šerif, Šejne. To ćete već platiti što nas ovuda povlačite kao divlje majmune. U to možete biti sigurni.

— Bolje je da imam divlje majmune sa mnom, nego divlje đavole koji me prate, jer su pošasavili od želje za ovih pedeset hiljada dolara.

— Mi ćemo... — počeo starac.

Izenenada prasnu pucanj. Metak udari u vatru i prsnuše varnice.

Šejn se okrete. Ali, drugi pucanj ga zaustavi. Metak se zabij pred njim u zemlju i mali mlaz šiknu u visinu.

Odsjaj cevi sevnio je tik kraj konja. Šejn opazi priliku koja tamo stoji.

— Vaš sudija je ovde, džentlmeni — povika pridošlica i koraknu bliže. Držao je revolver u ruci.

Roj Temper, Dejv, Simp i Liza prosto potonuše.

— Lindzej! — promuca tiho kockar.

Tada je pridošlica već stigao do vatre. Zastao je i prelazio pogledom od jednog do drugog. Njegov pogled ostade da počiva na Zapadnjaku.

— Ko ste vi?

Šejn je čeprkao po svojim sećanjima. Ovo lice je poznavao, ali mu ime ništa nije govorilo.

— Šejn — reče on nemarno. — Ja sam Šejn!

Lindzej se nasmeja.

— No, dolijali ste, momci moji! Gde je moj novac? U ovim kolima nalazilo se u jednoj vreći s hranom pedeset hiljada dolara.

— Šejn ga ima — reče Dejv cereći se.

Lindzej se okrete ka Zapadnjaku.

— Ja sam već unapred odlučio da ustrelim sve koji su se ugnezdili u mojim kolima. Ni prema vama ne mogu imati nikakvih obzira. Žao mi je zbog vas, mister!... Predite ovamo k meni, Lizo Randolph! Ne verujem da biste želeli da sedite među ljudima koji su već mrtvi.

Tada se Šejn seti!

— Vi se u stvari zovete Din Klark, zar ne? — upita pridošlicu. — I tih pedeset hiljada dolara ste stekli u jednom prepadu na transport novca za plate koji ste opljačkali!

Lindzej, koji je zaista bio taj Klark, klimnu glavom.

— Upravo sam utvrdio da još nisam otišao dovoljno daleko na zapad. Ali, ja ću se sada ponovo uputiti dalje. Lizo, dođite već jednom! Kod mene vam ništa neće nedostajati.

Liza se uspravi i ukoči. Onda pojuri ka konjima.

— Ne — povika divlje.

Klark i Šejn pogledaše za njom. Zapadnjak je bio toliko okrenut leđima da nije mogao da vidi šta se iza njega događa. A Klark je nekoliko sekundi predugo zadržao pogled na ženi.

Roj Temper posegnu prstima za nožem. Kad je konačno uspeo da ga uhvati, bacio se u stranu i viknuo.

— On će nas smaknuti! On će nas sve smaknuti!

Pri tom je presekao Dejvu konopac i utisnuo mu nož u šaku.

Klark se osmehnu mrko i uputi jednu kuglu tik iznad glave Roja Tempere.

— Ti ćeš biti prvi, Tempere! — povika on gnevno i opali još jednom.

Još dok je pucanj odjekivao, Šejn je skočio i bacio se u divljem skoku u stranu.

Klark se obrte i opali u njega.

Šejn se s treskom prizemlji u žbunje. Klarkovi meci prozviđaše mu kraj ušiju. Preturivši se još jednom, dospeo je iza jednog stabla u sigurnost.

Klark izvuče i drugi „kolt” i poče da seje olovo. Trojicu muškaraca kraj vatre ispustio je pri tom sasvim iz vida. Konačno, on je tačno video da su oni bili vezani.

Iznenada, grmnu jedan od tih ljudi.

— Skloni se iz svetlosti vatre, Klark! Skloni se!

Klark odmah odskoči unazad. Onda ka njemu zahuja prvi Zapadnjakov metak.

Klark se baci na tlo i pogleda ka vatri. Mesto je bilo prazno. Ona trojica su se otkotrljala. Onda tamo nešto blesnu, prohuja kroz vazduh i zari se u stablo iza koga je Šejn pobegao u zaklon.

I Zapadnjak je video taj nož kako leti. On potera Klarka sa još nekoliko metaka nazad i osvrte se tražeći Lizu. Znao je odmah kako su ti tipovi došli do noža.

Liza je ležala pred konjima na tlu. Pomislio je da je to ona pokušala da se skloni. Ali, tada opazi da ona tamo leži u nekom neobičnom položaju. Jeza prostruja kroz njega. Ali, nije mogao k njoj. Klarkovi pucnji terali su ga u zaklon.

Nije potrajalo dugo, a počelo je da se događa ono čega se pribojavao. Njegovi protivnici sporazumeli su se kroz povike. On shvati da su se uortačili.

Šejn napuni revolver. Onda pucajući iskoči napred.

Ona Četvorica zamakoše iza kola. On stiže do vatre, gde su ležala sedla, i izvuče „vinčesterku” iz futrole.

Onda zgrabi svoje sedlo i baci ga izvan svetlosnog kruga. Sedlo Roja Tempera uhvati za rog i njim se štiteći, poče pucajući da se povlači.

Banditi su pravovremeno shvatili svoje izgledе i pokušavali su da ga uhvate u klešta, ali su im na putu stajali konji, koje oni iz razumljivih razloga nisu želeli da pogode.

Koltovi i puške su praštali. Klark je razdelio svoje oružje.

Šejn se baci kraj Lize na zemlju. Ona se uspravi. Zapadnjak je zgrabi u naručje i podiže.

Klark mora da je pogodio nehotice. On odnese Lizu do konja i osedla za nju riđana Roja Tempera, dok su oko njega zviždali meci bandita.

— Jaši na jug! — doviknu joj i podiže je na konja.

Onda se okrete. Ona četvorica ležala su pred vatrom. Njihov cilj bilo je njegovo sedlo u čijim se bisagama nalazilo pedeset hiljada dolara. To je za njih bio razlog da se ujedine. Sam đavo će znati koliko dugo će to zajedništvo da potraje ako pobeđe u borbi.

Sa „vinčesterkom” i revolverom, potera Šejn svoje neprijatelje još jednom nazad. Kada se zaklonio iza sedla, čuo je mukli konjski topot. Odahnuo je konačno. Metak je samo okrznuo Lizinu desnu mišicu, i on se nadao da će ona izdržati dok on ne bude kraj nje.

Ugledao je prilike iza vatre i opalio. Pred kolima jedan čovek viknuvši tresnu o tlo. Brzim pokretom Zapadnjak zadenu pušku u futrolu, zgrabi sedlo pod mišku i sjuri se nazad ka konjima. U jednom zamahu nabacio je mrkovu sedlo. Uputio je ka napadačima još četiri metka.

Konji su svi bili vezani jednim lasom. On ga preseće snažnim pokretom, vinu se u sedlo i potera mrkova. Oslobođeni konji prsnuše na sve strane odatle.

Pucnji zapraštaše za njim.

Gusta vejavica ga je progutala. Hoće li uspeti da pronade Lizu?

XX

Din Klark pojuri ka svojim konjima, skoči na jednog od svetlih mrkova i zagalopira. Kada je ujahao u mećavu, zaustavi životinju pa se okrete psujući.

Dejv i Roj Temper stajali su kraj vatre. Iscerili su se kad su ga videli kako se vraća.

— Radi se o pedeset hiljada dolara — reče Dejv. — Zar se nećemo probiti, mučaćosi?

Klark kliznu iz sedla. Najrađe bi on tog tipa ustrelio. Ali shvatio je da sam jedva da će moći da vrati svoj novac.

Kada ga opet bude imao, onda će videti dalje.

— Sneg je zavejao sve tragove — reče mrzovoljno.

— Moramo pre Šejna da budemo u gradu — nastavi Dejv. — Sa tvojim kolima to nećemo uspeti. Njih moramo da ostavimo ovde.

— Kola su fasada, prijatelji. Zbog toga mogu da ih se odrekнем. Ali, sa čime još raspolažemo?

Dejv se nasmeja promuklo.

— Konji će se vratiti. Kao i ti! Vejavica nije za tebe.

— Prokletstvo, kako ću slomiti bravu? — frknu Roj Temper ljutito i zatrese šakama.

— Ti možeš da držiš jedan revolver — reče Dejv. — To je dovoljno. O lisicama ćemo se pobrinuti kasnije.

Roj Temper mu dobaci ljutiti pogled.

Klark pođe jedan komad nazad i vrati se sa drugim svetlim mrkovom do vatre.

— Sada nam je potreban još samo jedan konj — primeti.

Tada Dejv podiže „vinčesterku” koju je pre nekoliko minuta dobio od Klarka i ustrelj grmaču.

Roj Temper od straha pade na kolena.

— Sad smo samo još nas dvojica.

Dejv klimnu glavom.

— To je po dvadeset pet hiljada dolara i po polovina tvo-
ga plena za svakog. Cenim da ti se to sviđa.

Roj Temper pobledi. On je sebe uvek smatrao hladnokrv-
nim i tvrdim čovekom. Ali, protiv Dejva nije mogao ništa po-
stići. To je shvatio.

Dejv pročita njegove misli.

— Ti si morao pucati — rekao je tvrdo. — On je pogodio
tvoju devojk, to kopile.

Roj, Temper se zagrcnu.

— Čim budemo imali novac, odjahaćemo do jednog kovača
— nastavi Dejv da priča. — A onda ćemo izvući onih osam-
naest hiljada dolara koje si ti sakrio.

Roj Temper je i dalje zurio u njega.

— On je pogodio Lizu?

Dejv klimnu glavom, zadenu „kolt“ u futrolu i posegnu za
uzdama jednog konja.

— Ja moram tih prokletih lisica da se oslobodim — po-
navljao je Roj Temper.

Dejvove oči blesnuše.

— Imaš li velike planove s njom?

Roj Temper je zurio u njega s nerazumevanjem.

— Mislim sa Lizom!

Roj Temper sleže ramenima.

— Planovi tu, planovi tamo. Ona je bila sa mnom. Više
od toga nisam želeo. Ali, sigurno jednom...

— Sada nije s tobom — primeti Dejv i vinu se u sedlo.

— Naravno da nije. Šejn, taj lešinar, naoštrio je zube na
nju i prilepio se uz nju prvi put kad je ugledao. Ali, on je
neće dobiti. Ne! Neka ga dželat ščepa! Neće on zadržati ni taj
prokleti novac.

Dejv se naceri.

— Dželat si sada ti.

Roj Temper klimnu glavom.

— Dabome. E, pa, sa srećom!

Okrenuli su konje i pojahali odatle. Za sobom su kraj vatre ostavili dva mrtvaca.

Prvi konj vratio se iz šume i prišao vatri. Negde pred šumom urlao je izgladnelo i zvonko čopor vukova, u vejavici.

XXI

Šejn nalete prvo na riđana. Snažan strah ga ispuni kada je opazio da je sedlo prazno. On sjaha i pođe nekoliko koraka nazad.

Onda ugleda Lizu kako leži.

— Lizo! — povika obradovano i kleče kraj nje.

— Jesi li to ti, Šejne?

— Da, ja sam — reče Zapadnjak i podiže je.

Ona zatvori oči i zaječa. Glava joj pade u stranu.

Šejn je nosio kroz vejavicu do konja. Podigao je u sedlo svog mrkova i seo iza nje. Ona je bila izgubila svest i visila je postrance u njegovom naručju. Šejn se obazre za riđanom.

— Dođi, stari! — pozva ga. — Inače će te prožderati vuci!

Stisnuvši butine, potera mrkova. Riđan ga je pratio. Šejn ga je s vremena na vreme gubio iz vida. Ali, on je uvek bio negde iza njega.

Zapadnjak je znao da neodložno mora da stavi Lizi zavoj. Ali, gde to da učini? Svakog trenutka mogli su da se pojave gonioci.

Vetar skrenu i počeo da ga uporno zasipa kovitlacem pahuljica u lice.

Mrkov iznenada podiže glavu i promeni pravac. Šejn je već davno izgubio orijentaciju i nadao se samo u tom trenutku da ga konj ne nosi nazad u logor. Držao je Lizu samo levom rukom, a u desnu je uzeo „kolt“.

Isprva je video samo jedno usamljeno drvo. Mrkov je tako blizu njega prošao da je Šejn morao da skloni Lizu u stranu. Onda se iznenada našao izvan vejavice na ivici šume.

Sneg se blistao i pod drvećem je bilo svetlo. Zaustavio je **mrkova** i oslušnuo. Ali, nije čuo ništa sem Lizinog teškog **di-**
sanja. Onda zataпка nešto iza njega i riđan se zaustavi kraj **mrkova**.

Šejn potera konja dalje. Mogao je da prodre pogledom **daleko** između stabala. Konačno se zaustavi i sjaha. Povuče **Lizu** pažljivo dole i položio je ispod jednog drveta na površinu bez snega.

Dok se uznemireno osvrtao, istovremeno je otkopčao čebe i položio ga pod devoјku. Zatim je kleknuo kraj nje i počeo tiho da joj govori. Ali, ona se nije micala.

Preplavio ga je strah. Otkopčao joj je debelu krznenu jaknu i otvorio joj bluzu. Ali, nije mogao ništa da vidi. Onda je ustao i izvukao iz prtljaga kratak i teški voјnički ašov, koji je na jednoj strani bio naoštren. Prišao je sledećem drvetu i udario po jednoj grani. U toj napregnutoj tišini odjeknuo je udarac kao prasak puške.

Konji uplašeno podigoše glave i pogledaše ka čoveku koji je ispunjen brigom za devoјku sekao drva za vatru, ne obazirući se na to da time može da namami svoje neprijatelje.

Šejn se opet osvrnu nemirno.

Kretao se brzo i spretno. Onda je dovukao drva, naslagao ih i zapalio tanke iverke koje je ašovom isitnio.

Uzeo je pušku i oslonio je o stablo. Onda se nagnuo nad devoјkom. Okrenuo je na stranu. Vatra je snažno razgorela i davala je dovoljno toplote.

Njegove slutnje su se potvrdile. Metak je samo okrznuo mišicu. Ali Liza je izgubila mnogo krvi. Stavio joj je zavoj, zakopčao joj ponovo odeću i povukao je bliže vatri.

Sa puškom pod miškom udaljavao se on nekoliko puta od vatre i osluškivao. Ali, sve je ostalo mirno. Ništa se nije micalo. Nijednom se nije pojavila čak ni neka divlja životinja. Još uvek je snežilo.

Onda je počeo da iščekuje jutro.

Kada se razdanilo, Liza se probudi. On se našao odmah kraj nje i stavio joj ruku pod glavu.

Ona ga je gledala dugo.

— Ovo ti nikada neću moći vratiti — reče slabim glasom. Izvukla je ruku ispod ćebeta i uhvatila njegovu. — Ja sam počinila tako mnogo grešaka, Šejne. To je sve moja krivica i još ti moraš da ostaneš sa mnom, zar ne? Oni su otišli? S novcem?

— To sada nije važno — odvrati zapadnjak. — Ja ću već uhvatiti te momke. Kako se ti osećaš?

Osmehnula se malaksalo.

— Malo toplije.

— Dan je — reče Šejn. — Mi ćemo sada na put. Ja ću te odvesti u grad. Možemo već do večeri biti kod lekara.

Klimnula je glavom i zatvorila oči. Pustio je da se uvuče nazad u ćebe i osedlao konje.

— Hoćeš li moći da jašeš? — upitao je dok joj je pomagao da ustane.

Nasmešila se nesigurno.

— Verujem da hoću. Znaš, tako loše više se uopšte ne osećam. Ono je bio strah i razočaranje. Ali, sada sam srećna da su otišli.

Htela je još nešto da kaže, ali je ućutala kada je ugledala bisage s novcem.

— Ti još imaš novac?

— Da!

Pogledala ga je.

— Onda će nas oni goniti. Ja poznajem Roja dovoljno dobro. On će nas smaknuti ako drukčije ne bude mogao da dođe do novca.

— Pa, videće se! — odvrati Zapadnjak. — On je imao svoju šansu! I sada, umesto da beži, on će da nas prati. Ne! Njemu se ne može pomoći i ne вреди mu pomagati. Zato zaboravi ga konačno.

Pomogao joj je da se popne na riđana. Onda je udvojio ćebad i vezao ih iza njenih leđa.

Pojahali su iz šume. Više nije vejalo. Zemlja je ležala pod belom odorom. Ali već posle jednog časa nabasali su na tragove dvoje jahača. Bili su to sveži tragovi. Pre nego što se približio tragovima, Šejn se napregnuto osvrtao oko sebe. Ali, jahače više nije mogao da vidi.

— Samo su dva jahača! — reče Liza gorko. — Ali, jedan od njih je Temper.

Šejn sjaha i osmehnu se.

— Otkud bi ti to mogla znati? Zato što ga poznaješ?

Klimnula je glavom.

Šejn pregleda tragove. Jahači nisu imali više od jednog časa prednosti. Bio je uveren u to da jahači misle kako se nalaze iza njega i Lize.

— Temper, kažeš? Ne znam — reče Šejn, uzjahavši. — Sa lisicama na rukama imao je od svih najmanje šansi. Ali, videćemo.

Ubrzo je počeo da se osvrće, tražeći mesto za odmor. Našao je jednu uvalu, zaštićenu od vetra, gde je bilo dosta drva, pa je mogao da razgori jaku vatru koja je davala puno topline. Lizina rana je već išla nabolje, a opasnost je bila negde ispred njih, tako da Liza više nije morala da se boji da bi ih mogli iznenaditi.

Odobrovoljeno legla je kraj visokog Zapadnjaka pod čebe i u njegovom naručju zaboravila sve strahove, razočaranja i napore kroz koje je prošla. Vreme je prosto letelo. Ponoć je prošla brzo. Ali, Liza se osećala kao u oblacima.

Zaspali su tek pred zoru. Zagrljeni. Vatra je još uvek davala dovoljno toplote.

Zimsko sunce je već dugo stajalo na nebu kada su napustili uvalu i počeli da prate tragove ona dva jahača.

Okolina je Šejnu postala poznata. Iznenada se zaustavio.

— Oni jašu na ranč Flambardovih! — reče i odmeri Lizu. — Je li Roj Temper osamnaest hiljada dolara tamo sakrio?

Zavrtela je glavom ozbiljnog i odlučnog lica.

— Novac je poslednji imao Džon Delbert, i mi ga nikada ponovo nismo videli.

Šejn pojaha s njom dalje. Brže nego do tada. Prednost dvojice jahača iznosila je sada više od dva časa. Šejn je sa Lizom proveo suviše vremena u onoj uvali. Ali, zbog toga nije požalio nijednog trenutka, i nadao se da i ona tako oseća.

Temperatura je i dalje padala. Hladnoća ih je sekla po licu.

Milje i milje ostavljali su za sobom. Pri tom su dolazili sve bliže i bliže Zmijskoj reci.

XXII

Dejv i Roj Temper jahali su neprekidno na jug. Stalno su ponavljali kako imaju sve šanse da se dokopaju tog novca, ako pre Šejna stignu do grada.

S vremena na vreme bi se zaustavili, uspravili se u užengijama i zurili u okolinu prekrivenu snegom. Roj Temper je pri tom svaki put zaklanjao oči obema rukama. Lisice su mu užasno smetale.

Svetli mrkovi bili su žilavi i izdržljivi. Nosili su jahače u stalnom tempu ka jugu.

Dejv onda promeni pravac i potera svog konja uz jedan strmi brežuljak. Roj Temper ga je pratio. Gore se zaustaviše. Vazduh je bio čist i imali su širok pogled u svim pravcima.

Zmijska reka ležala je manje od milje udaljena ispod njih.

— Prokletstvo! — prokuvao je Dejv i okrenuo se. — Mi smo suviše blizu reci. Tu grešku Šejn sigurno neće načiniti. Kladim se da je on mnogo dalje na zapadu.

Roj Temper okrete glavu levo pa desno.

— On mora preko reke. Možda je već na drugoj strani.

— Onda smo morali natrapati na njegove tragove — odvratiti Dejv ljutito.

— Onda smo sigurno nekoliko milja pred njim — primeti kockar.

— Tako brzo mi nismo jahali.

— On ima Lizu uz sebe — reče Roj Temper. — Đavo će znati kako mu je ona to dozvolila

Dejv mu uputi jedan ispitivački pogled.

— Možda ona više uopšte nije živa?

Roj Temper sleže ramenima. Onda se ljutito zagleda u lisice.

Dejv otpljunu.

— Mislim da si zaljubljen u nju!

Roj Temper se preko grive svog konja zagleda u daljinu.

— Moraš da priznaš da ja sad imam druge brige. Ako ovu prokletu gvožđuriju ne skinem, propao sam.

— Već ćemo naći nekog kovača.

Izraz lica Roja Tempera se iznenada razvedri. Onda se on osmehnu.

— Slušaj, Dejve! Mi smo sigurno dosta isprednjačili. Naša prednost je velika.

Dejv nabra obrve.

— Pa i jesmo. A to smo i hteli. Konačno, moramo stići pre njih.

— Dalje na severu od grada je jedan ranč — reče Roj Temper. — Ranč Flambardovih. Nakovanj, klešta i čekići su tamo! A on nam leži na putu!

— Nije to tako hitno. Ti ćeš se već rešiti te stvarčice.

— Ja sam sada samo pola čoveka — odvrati Roj Temper ljutito. I kažem ti da ćemo zažaliti ako tako ostane. Ranč leži na našem putu.

Dejv pogleda na lisice. Roj Temper je mogao da miče rukama. Mogao je da drži revolver i uzde. Mogao je i da puca. Ali, da napuni svoj revolver, to nije mogao.

— Dobro, amigo — popusti on. — Možda imaš pravo. Jašimo dakle na ranč.

Pojahali su niz padinu ka reci. Sneg se prašio iza njih.

Kada je sunce potonulo, našli su se u visini ranča.

Stajali su dugo na snegom pokrivenoj obali reke pre nego što su uspeli da nateraju konje u ledenu vodu. Ali, morali su preko.

Životinje su utonule do grudi u struju. Voda je bila nadošla. Ali, samo leti, jahač je mogao da pređe polusuv.

Njihove stvari još su se cedile kad su ujahali u dvorište ranča i tamo sjahali.

Falmbard izađe iz kuće. Zastao je iznenađeno kad je prepoznao Roja Tempera i video da nosi lisice.

Dejv izvuče „kolt” i posla mu metak pred noge da je sneg sve prštao.

— Gubi se, stari! — povika on preteći. — Idi unutra i zatvori vrata.

Flambard se uplašeno okrete i sjuri se u kuću.

— No hajde! Gde je kovačnica? — okrete se Dejv ka svom kompanjonu.

— Tamo preko — odvrati Roj Temper i već krenu.

Nakovanj je stajao u maloj šupi. Roj Temper je izvukao iz jednog regala sve, dok je konačno našao jedan sekač.

Dejv je stajao nemarno naslonjen na ognjište i čekao. Čekić je već držao u ruci. — Daj mi ga — reče otegnuto i ispravi se. Roj Temper mu dobaci sekač i položi lisice na nakovanj.

Dejv zviznu, zabaci „stetson” na potiljak i namesti kockareve ruke. Onda postavi sekač na gvožđe i udari.

— Do đavola! Možeš li to malo jače!

— Evo! — prosikta Dejv.

Roj Temper je nervozno i ispitivački bacao pogled ka vratima.

Nije prošlo dugo, a znoj je niz Dejva tekao potokom. Potrajalo je dosta dok je s olakšanjem bacio čekić i sekač u jedan udaljeni ugao.

Roj Temper se srećno cerio i trljao zglavkove.

Dejv se okete ka vratima.

— No, hajde! — On zastade i osvrnu se.

Roj Temper je stajao nemarno kraj nakovnja sa „koltom” u ruci.

Dejv je pobledo. Zažmirio je.

— Hombre, jesi li ti zaista taj koji može sam da pobedi Šejna?

Roj Temper obrnu revolver oko kažiprsta i zadenu ga nazad u futrolu.

— Nepoverljivo kopile! — nasmeja se. — Hteo sam samo da ti pokažem kako sam ponovo pokretljiv.

— To mi više nikada nemoj pokazati!

— De, de! — gladio je stvar Roj Temper.

Dejv ga ošinu smrknutim pogledom i krenu napolje. Kockar pođe za njim. Ali, pred vratima, Dejv tako naglo stade da njegov kompanjon nalete na njega.

Dvoje jahača dolazilo je preko brežuljka ka ranču. Šejn i Liza. To su obojica primetili na prvi pogled.

— Oho! — izusti Roj Temper.

Dejv se okrete ka njemu cereći se.

— Kako oho? Ja vidim jednu drolju, jednog pasjeg sina i pedeset hiljada dolara. Ti ne?

Roj Temper načini grimasu i ponovo uze „kolt” u ruku.

— Ja vidim samo novac, Dejve!

— Pedeset hiljada od Lindzeja, odnosno Klarka, ili kako se već to kopile zvalo — odvrati Dejv. — Ali, gde su još tvojih osamnaest hiljada da se vide? To mi još uvek nisi odao.

— Njih ćemo već izvući. Šta koristi ako ti opišem mesto? Ti ga ionako ne poznaješ.

— Ma nemoj reći!

Roj Temper pokaza „koltom” na jahače.

— Prvo Šejna! Počistimo to kopile, i onda će svi putevi za nas biti slobodni.

Posmatrali su Šejna i Lizu. Ovi se iznenada zaustaviše.

— Prokletstvo! — zaškriguta zubima Dejv. — Sada su opazili naše konje. Napred ka kući!

Roj Temper ga uhvati čvrsto.

— Ostanimo rađe u kovačnici! On zna gde smo, i doći će i tako. On mene hoće da uhvati. Mene!

Mržnja izobličila Temperovo lice.

Hteo je da uvuče Dejva u kovačnicu. Ali, Dejv je postrance otkrio jednu gomilu granja za potpalu. Pokazao je na nju.

— Uvuci se tamo! Ja ću brbljati s njim, a tada mu zaprašiti sa strane.

Bez ijedne reči poslušao Roj Temper savet. Dejv je gledao za njim. I pri tom je računao. Ko zna gde se tih osamnaest hiljada nalaze. Zaključio je da je bolje ako on sredi Roja Tempera jednim metkom, pošto Šejn bude smaknut. Pedeset hiljada dolara Klarkovih pripašće tada njemu, a i ta žena, koja kao ptica leprša od muškarca do muškarca. Zašto ne bi dolepršala i njemu?

XXIII

Šejn uze pušku u ruke.

— Njihovi konji stoje kraj kovačnice — reče. — A tamo su i oni. Roj Temper je svoje lisice sigurno već skinuo.

— Znala sam da je on ovde! — odvrati Liza ozbiljno i zabrinuto odmeri Šejna. — Da li je to važno? Zar ne bismo rađe jahali u grad? Ti ipak donosiš tih pedeset hiljada!

— Odjaši preko brda i sačekaj tamo, ako ovo ne možeš da gledaš! — odvrati Zapadnjak i potera konja.

Flambardovi se nisu dali videti. Šejn je mogao da zamisli kakav su strah nahnivali od nitkova u kovačnici.

Osvrnuo se kratko. Liza je nepomično sedela na konju. Nije ni mislila na to da odjaše nazad.

Šejn dojah do kovačnice, pa kliznu s konja sa „vinčesterkom” oslonjenom o kuk. Tada se otvoriše vrata od kovačnice i Dejv zakorači preko praga. U istom trenutku, Šejn opazi tragove nogu koji su vodili do jedne gomile granja za potpalu. On se osmehnu. Nešto drugo od takvih razbojnika nije mogao ni da očekuje.

— Šejne! — povika Dejv. — Borimo se fer!

— Do đavola s tobom! — odvrati Zapadnjak. — I đavo stvarno može da te nosi. Ja hoću Tempera. On treba da izađe.

Dejv se isceri i pogleda kratko ka kovačnici.

— Temper neće! Kukavnog psa moraš ti da izvučeš.

— Onda mi se skloni s puta! — zatraži Šejn i počeo da gaca kroz sneg ka kovačnici i Dejvu.

Načinio je tri koraka, a onda se baci. U istom trenutku, prasnu „kolt” Roja Tempera iza naslaganih drva. Ali, taj metak prosvira iza zapadnjaka, jer se ovaj munjevito okrenuo u stranu. A onda je podigao „vinčesterku”. Oružje prasnu pre nego što je Roj Temper stigao da ispali drugi metak. Kockar ispusti revolver, posrnu i zatetura se iza granja, iskorači napred i pade u sneg.

Šejn ga više nije gledao.

Dejv se sagnuo na pragu i potegao „kolt”. Bio je neshvatljivo brz. Bio je to izvešbani pokret tako brz da se nije prosto mogao opaziti.

Ali, protiv Zapadnjaka to ipak nije bilo dovoljno brzo. Šejn je s tim računao, i okrenuo „vinčesterku”. Oružje sevnu i grmnu.

Dejv se zatetura nazad u kovačnicu.

Šejn odmah skoči.

U kovačnici je bilo mračno. Nije mogao da vidi Dejva. Brzo je ušao.

Metak je Dejva pogodio u rame. Bio je ispustio „kolt” i čučao, pritiskujući desnom rukom ranu.

Udarcem noge izbací Zapadnjak revolver u sneg, napusti kovačnicu i pride Roju Temperu.

Roj Temper je bio mrtav.

Liza dojaha do kovačnice. Flambard se izvuče iz kuće pa i on pride kovačnici.

Šejn takođe uđe u kovačnicu, pomože Dejvu da se uspravi na noge i izvede ga napolje.

— Jašimo odmah u grad — reče Šejn. — Ti moraš lekaru.

Flambard klimnu glavom.

— Jašite samo s njim, mister! Ja ću pokopati Tempera. To će potrajati. Jer, zemlja je jako smrznuta.

Šejn pogleda Lizu. Ona je sjahala i prišla gomili granja. Tamo je klekla.

— Lizo! — povika Šejn.

Nije se nijednom okrenula. Ona je dugo živela sa Rojem Temperom. Koliko dugo? Svakako predugo!

Šejn i Dejv uzjahaše na konje.

— Lizo! — povika Zapadnjak ponovo.

Ona nije čula ništa.

Šejn lagano pojaha sa Dejvom sa ranča. Liza se nije odvajala od Tempera.

Na vrhu brežuljka Šejn se još jednom osvrte, ali je dole slika ostala ista. Brzo pojaha sa Dejvom dalje i odvede ga u grad lekaru.

Novi šerif i gradonačelnik napregnuto su u kancelariji služali Zapadnjaka.

Šerif tada zavrte glavom.

— Pedeset hiljada koje je Din Klark opljačkao! Neshvatljivo. Ali, onih osamnaest hiljada dolara niste mogli ni naći.

Njih trgovac stokom ima već duže vreme. Novac je nađen iza dvorišta. Još onog dana kada ste odjahali.

Šejn stavi šešir na glavu i oprostí se.

— Onda ću malo da posetim Banistera — reče i izade iz kancelarije.

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 46

**DŽEK SLEJD
između dve vatre**

Napred je išao krupan čovek prosede kose.

Za njim su išla trojica

za koje nije bilo sumnje da su revolveraši.

— Šejn? — upita sedokosi,

zagledavši se Zapadnjaku u oči.

Šejn samo klimnu glavom.

— A ko ste vi? — odvrati mirno pitanjem.

— Spat Spenser!

— To mi ime ne govori ništa.

— Ja sam se odlučio na rat
protiv „Vels Fargoa”, a vi ste njihov
stari protivnik.

— Potrebna vam je pomoć?

— Potrebno mi je vaše ime!

izlazi 16. marta 1983.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠICA 1.